

MISJONIJUTUSTUSED III kvartal 2005

Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon

Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni kuuluvad Hiina, Jaapan, Mongoolia, Põhja-Korea, Lõuna-Korea ja Hiina Vabariik (Taivan). Selles piirkonnas elab rohkem kui 1,7 miljardit inimest. Selles divisjonis on iga adventisti kohta peaaegu 3000 mitteadventisti.

Sel kvartalil saavad meie tähelepanu osaliseks Jaapan, Lõuna-Korea ja Taivan.

Jaapan

Jaapan asub tihedasti asustatud saartel Hiina ja Korea idarannikul. Kuigi paljud jaapanlased tunnistavad end budismi või šindoismi järgijateks, on Jaapani ühiskond tegelikult ilmalik. Enamike jaapanlaste jaoks tähendab religioosne pühendumine iga-aastast templikäiku, mil palvetatakse enda ja oma esivanemate heaolu pärast. Suurem osa neist ei usu isikulist Jumalat.

Kui adventmisjonärid rohkem kui sada aastat tagasi Jaapanisse tulid, leidsid nad siit vastuvõtlikke südameid ning kogudus kasvas kiiresti. Kuid aastatel 1937–1943 saatis valitsus koguduse laiali, vangistas koguduse juhid ja konfiskeeris koguduse omandi.

Pärast Teist maailmasõda oli huvi kristluse vastu suur ning tuhanded võtsid vastu Jeesuse. Aga kui Jaapani majandus lõi õitsele, hääbus inimeste huvi religiooni vastu.

Sündimuse vähenemine ja üleüldise vähese religioosse huvi tõttu tuleb kogudusel leida uusi mooduseid, kuidas tutvustada inimestele Jumala armastust. Kuna avaliku evangelismiga ei saavutata siin suurt midagi, püüavad koguduse juhid luua uusi mooduseid, äratamaks huvi Jumala armastuse vastu. Kogudus on koostanud uude evangeeliumitöö plaani, mis sisaldab aktiivset evangelismi internetis – interneti piiblitunnid ja küsimuste-vastuste lehekülg. Kasvupotentsiaal on suur: Jaapani adventistid kasutavad innukalt neid uusi evangeeliumitöö mooduseid, mida nad kombineerivad raadio- ja televisioonisaadetega, satelliitevangelismiga ja teiste kasutusel olevate meetoditega.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rahastada Jaapani internetievangelismi.

Lõuna-Korea

Lõuna-Koreas on misjonitööl märkimisväärselt edukas ajalugu. Seal on peaaegu 175 000 adventisti, mis tähendab, et iga 400 elaniku kohta on üks adventist. Edust hoolimata ei ole osa rahvastikust adventsõnumit kuulnud. Üks sellistest piirkondadest, mis on põhimõtteliselt evangeliseerimata, on Ulreungi saar - populaarne turismiobjekt Korea idarannikul.

Kuigi turistid toovad Ulreungi saarele palju raha, ei ole kohalikel elanikel sellest eriti palju kasu. Enamik neist püüab teenida elatist kalastades või kivistel mäenõlvadel põldu harides.

Saare käputäie adventusklike eest hoolitsemiseks on määratud pastor, kelle ülesandeks on ka misjonitöö kohalike hulgas. Saare elanikud vajavad tarkust ja oskusi, kuidas tervislikumalt elada. Plaanis on rajada siia kirik ja selle juurde misjonikeskus, kus inimesed saaksid abi suitsetamisest loobumisel, õpetust tervisliku toidu valmistamiseks ning kus nad võiksid lahti saada stressist ja õppida lootma Jeesusele. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab Ulreungi saare elanikel muuta reaalsuseks kiriku ja misjonikeskuse rajamise.

Taivan

Kuna Taivanil on üks adventist iga 4800 elaniku kohta, on see tõeline misjonipõld. Paljudes Lääne-Taivani regioonides ei ole 15 000 ja rohkemagi elanikuga kohtades isegi kirikut.

Suurem osa Taivani elanikest järgivad mitmeid idamaade religioone: budismi, konfutsianismi ja taoismi. Paljud segavad usu esivanemate ja vaimude kummardamisega. Taivani materialistlik kultuur ja traditsiooniline uskumuste süsteem on evangeeliumitööle tõeliseks väljakutseks.

Paljudes Taivani piirkondades ei ole adventiste. Koguduse juhid kavatsevad saata globaalmisjonärid nelja või viide evangeliseerimata regiooni uusi usklite grappe rajama. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab rahastada seda globaalmisjoniprojekti Taivanis.

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Lugege programm juba kvartali alguses läbi ning jagage osad inimestele, kes teevad kõik esituse kordaminekuks.

Annetuste plaan aitab liikmetel keskenduda maailmamisjonile ning suurendab nii iganädalast kui kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetust. Paluge hingamispäevakooli nõukogul igal kvartalil planeerida annetuste summa, mis oleks eesmärgiks; seejärel märkige annetuste plaanile iganädalane saavutus.

Joonistage suurele paberile või plakatile lihtne budistide pagood või palvela. Jagage pagood või kirik sajaks segmendiks, iga osa on kvartali kavandatavast annetuste summast üks protsent. Märkige kuldse värvi või markeriga segmentidesse numbrid vastavalt igal nädalal saadud hingamispäevakooli annetustele. (Paluge koguduse kassapidajal teatada ka annetustest ümbrikutes, nii et plaani võiks lisada kogusumma.)

Tuletage liikmetele meelde, et kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus on eriline võimalus toetada misjonitööd kogu maailmas ja nüüd just eriti Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonis. Kui võimalik, lugege kolmeteistkümnenenda hingamispäeval annetus kokku enne hingamispäevakooli lõppu ja kirjutage annetuste plaani. See kohene tagasiside innustab liikmeid jätkuvalt misjoniannetusi andma.

Edaspidised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Neljandal kvartalil on keskmis Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjon. Spetsiaalsed projektid on: vähemalt kaks misjonikeskust Dhakas, Bangladeshis; kümme palvelat Sri Lankal juba eksisteerivatele kogudustele; uus õpperuumide hoone K-12 adventkoolile Phnom Penhis, Kambodžas.

2006. aasta esimesel kvartalil on tähelepanu keskmis Lõuna-Aafrika-India Ookeani divisjon. Keskendume Malawile ja Mosambiigile.

Ülesanded

Arenenud riikides on evangeeliumitööd tihtipeale kõige raskem teha.

93% Taivani elanikest järgivad idamaiseid usundeid, nagu budism, taoism ja konfutsianism, või ei tunnista ühtegi religiooni. Ainult 6% nimetab end kristlasteks. Adventiste on üle 4700. Paljude inimgruppide hulgas ei ole ühtegi adventisti.

Rohkem kui 80% Jaapani elanikkonnast ei tunnista ühtegi isikulist usundit, kuigi enamik jaapanlasi peavad end esivanemate kummardamist sisaldavate budistlike või šintoistlike traditsioonide järgijaks. Ainult 1,5% nimetab end kristlasteks. Adventiste on 15 000. See teeb iga adventisti kohta 8575 elanikku. Jaapani adventkogudus

püüab edeneda ilmalikus, madala sündimusega ühiskonnas. Massievangelim siin ei mõju.

Üks kolmandik korealastest nimetab end kristlasteks ning riigis on tugev adventkogudus. Kuid mitmed eraldatud piirkonnad on evangeliseerimata, kaasa arvatud Ulreungi saar - populaarne turismiobjekt Lõuna-Korea idarannikul. Siin püüab käputäis usklikke halbadest oludest hoolimata teha head tööd.

Üleskutse

Meie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusest saavad need riigid oma vajaduste jaoks vahendeid. Kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetuste rahadega toetatakse globaalmisjoni tööliste suundumist Taivani mitmetesse evangeliseerimata piirkondadesse, Ulreungi saarele Koreas ning internetievangelimisprojekti Jaapanis.

Abimaterjalid

Edasiseks informatsiooniks sellel kvartalil käsitletavate riikide kohta pöörduge raamatukogu reisi- või lasteosakonda või otsige infot entsüklopeediatest.

Retseptid Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonist on laste misjonilehes *Children's Mission* lehekülgedel 6, 8 ja 10. Tähistage nende riikide kultuuriga tutvumist ühise söömaajaga. Paluge lastel esitada laule, mida nad sel kvartalil õpivad.

Saatkonnad ja turismiagentuurid pakuvad erinevate riikide kohta informatsiooni.

2. juuli 2005

Taivan

Liu arvas, et ta võib kasutada Jumalat valimiste võitmiseks, kuid Jumal kasutas hoopis Liud hingede võitmiseks.

Poliitiku plaan

Liu, Chin-Seng

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Põhja-Taivani mäed on minu koduks. Ma kuulun hõimu, mille liikmed olid selle väikse saareriigi esimesed asukad. Põlvkondade jooksul elasime rahulikku ühiselu. Me jagasime üksteisega kõike, mis meil oli, olgu selleks siis jahisaak, kalasaak või aiasaadused.

Ma mäletan esimest välismaalast, kes meie külla tuli. Meile tundus ta imelik olevat, kuid ta oli sõbralik ja lahke. Ta jäi meie külla paljudeks aastateks. Ta ehitas bambusest kiriku ning kutsus külaelanikke igal pühapäeval jumalateenistustele. Ta jagas meile piimapulbrit, koort, võid, riisi ja mõnikord ka riideid. Meile kõigile meeldis

kirikus käis, sest me saime sealt toredaid asju. Peagi olid enamik külaelanikest kristlased.

All orus

Ma pidasin kirikut toredaks, kuid mul olid suuremad ambitsioonid. Meie mägikülla oli jõudnud midagi välismaailmast ning kui ma olin piisavalt vana, otsustasin minna alla orgu, et oma silmaga elu näha.

Seal oli kõik teistsuguseid: inimesed sõid teistsugust toitu, rääkisid teistsuguseid keeli ning neil olid teistsugused kombes. Ma kohanesin uue eluga, käisin sõjaväes ja koolis. Mind edutati aste-astmelt ning lõpuks sain ma armeehvitseriks. Olin uue tiitli üle uhke. Ma abiellusin lauskmalt pärineva tüdrukuga ja me rajasime koos kodu. Ma olin uhke saavutuste üle ning mõtlesin sõpradele, kes elasid ikka veel mägikülas, tehes samu asju mida nende isad ja vanaisad enne neid.

Kuid edust hoolimata olin ma oma hingelt ikka mägilane. Tundsin puudust mägedest ja külast, kus ma kord üles kasvasin. Kui sõjaväeteenistus läbi sai, võtsin oma pere kaasa ja läksin kodukülla tagasi.

Kodu mägedes

Koju saabudes olin õnnelik ja näitasin uhkelt oma saavutusi. Kuid asjad ei olnudki nii lihtsad: ma olin muutunud ning olin nüüd teistsugune kui inimesed, kelle hulgas üles kasvasin. Äkitselt ei teadnud ma enam, kas ma kuulusin siia või kuskile mujale. Minu naine käis igal pühapäeval koos mu perega kirikus, kuid mind usk ei huvitanud. Ma ütlesin talle, et mul on väga palju tegemist. Tülitsesin vendadega meie perekonna maa pärast ning arst ütles, et ma peaksin rohkem puhkama. Ent mina olin veel noor ja ambitsioonikas.

Ma otsustasin astuda poliitikasse. Esimesel korral ma valimisi ei võitnud, kuid ei andnud ka alla ning lõpuks valiti mind parlamendisaadikuks. Ma olin uhke uue ülesande üle ning tegin kõvasti tööd.

Poliitilise kasu otsimine...

Ühel õhtul istusime koos teiste poliitikutega ja rääkisime mitmetest asjadest.

Siis küsis keegi: "Mis te arvate, kas meiesugused inimesed võiksid Jumalasse uskuda?" See küsimus algatas uue diskussiooni. Me ei olnud just eriti usklikud mehed, kuna mitte keegi meist ei käinud regulaarselt kirikus. Kui üks meist küsis, kes usub Jumalasse, tõstsid käed peaaegu kõik.

"Hästi, kui me usume Jumalasse," ütlesin mina, "siis me peaksime ka kirikus käima. Pealegi, kui me kirikus käime, võime saada rohkem hääli!" Ma ütlesin seda naljatamisi, kuid peagi rääkisid kõik teatud elevusega minu poolt väljaõeldud mõttest. Mõte oli ajuvaba, aga võis isegi läbi minna. Me hakkasime arutama, millisesse kirikusse minna. Üksteise järel praakisime välja erinevaid kirikuid. Ühe kiriku õpetus oli vastuvõetamatu; teine kirik oli liiga poliitiline ja kolmandast oli raske aru saada.

"Ma arvan, et tean ideaalset kirikut," ütlesin mina. "Üks minu nõbudest kuulub adventkogudusse. See kirik on piisavalt hästi tuntud, et aidata meil hääli võita, kuid mitte kirikuulust, et võiksime hääli kaotada!"

Järgmisel päeval helistasin oma nõbule, kes võttis ühendust pastori Stephen Wooga. Ma rääkisin adventpastorile, et tahan nende kogudusest rohkem teada. Ta kutsus mind ja mu sõpru evangeelsete koosolekute seeriat kuulama.

Ei mul ega mu poliitikutest sõpradel olnud tegelikult mingeid kavatsusi usklikuks hakata; me olime rohkem huvitatud poliitilisest eelisest, mille lootsime kirikus käies saavutada. Me otsustasime minna evangeelsetele koosolekutele ja nii oma plaani ellu viia. Ma kutsusin ka oma naist kaasa ning ta oli nõus, kuigi teadis, et ma ei võta

usku tõsiselt. Naine tahtis teada, kas adventusk on erinev selle kiriku omast, kus ta tavaliselt käis.

Koosolekuid peeti teises linnas, meie omast 90-minutise teekonna kaugusel, kuid koosolekul kuuldu avaldas nii sügavat muljet, et otsustasime igal õhtul kohal olla.

... ja Jumala leidmine

Aegamööda hakkasid meie südamed sulama. Me lubasime Jumala oma ellu ning Tema armastus hakkas meid muutma. Ma kavatsesin minna kirikusse omakasu pärast, kuid Jumal juhtis mind koosolekute kaudu enda juurde.

Pärast neid koosolekuid kulutasin ma vähem aega poliitikale ja pidutsemisele ning rohkem aega oma perele ja Jumalale. Ma hakkasin igal nädalal hingamispäevastel jumalateenistustel käima koos oma naisega, kes oli veendunud, et adventkogodus on tõeline Jumala kogodus. Ta tunnetas Jumala armastust uut moodi ning võttis omaks koos õpitud uued tõed. Koos otsustasime käia Kristuse teed ja koos saime ka ristitud.

Paljud minu poliitikutest sõbrad arvasid, et olin Jeesuse vastu võtnud poliitilise karjääri pärast; nad ei uskunud, et ma olin ka tegelikult Jumala oma ellu lubanud. Aga kui ma tegelesin järjest vähem poliitikaga ja üha enam kirikuga, mõistsid nad, et mul on tõsi taga. Mõni neist imestas, kui suure muutuse võib kirik elus korda saata. Nüüdseks on ka mõned mu vanad sõbrad hakanud adventkirikus käima. Mitmed neist on ristitud.

Meie külas on nüüd umbes 20 inimest, kes peavad hingamispäeva. Meil ei ole veel oma kirikut, kuid see on plaanis ning saab olema siis, kui Jumal näeb õige aja olevat.

Ma arvasin, et poliitika on möödani, kuid nüüd olen mõelnud uuesti kandideerimisest. Ma tean, et kui see on Jumala tahtmine, siis Ta õnnistab seda ettevõtmist. Ükskõik mida ma ka ei teeks, ma olen otsustanud oma leidu teistega jagada. Ma soovin, et kõik leiaksid sellise rõõmu ja rahu, mille mina lõpuks Jumalas leidsin.

Üleskutse

Miljonid Taivani saare elanikud ei ole kunagi kolme ingli kuulutust kuulnud. Osa meie selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest läheb fondi, mis toetab globaalmisjoniprojekte nende piirkondade evangeliseerimiseks. Ning meie igahingamispäevased annetused aitavad ehitada üles kogudust sellel saarel, kus teenitakse ikka veel ebajumalaid.

Liu, Chin-Seng on väikese Põhja-Taivani mägedes asuva kuumaveeallikatega kuurordi omanik.

9. juuli 2005
Taivan

Taivani abielupaar leidis oma vaimulikud juured täiesti ootamatust kohast.

Liivalt tugevale kivile

Chang, Hsiang-Po ja Lee Fang-Yu

[Paluge see mina-vormis lugu naisterahval ja meesterahval ette kanda.]

Hsiang-Po [mees]: Mina ja mu naine elame Taivanil. Jumal juhatas meid imelisele avastuste teekonnale.

Et teenida piisavalt raha kodu ostmiseks, õpetasin ma kirjandust päeval tüdrukute keskkoolis ja õhtul ühes teises koolis. Üsna varsti pärast teise töökoha vastuvõtmist hakkasid mul tugevad kõhuvalud. Ma võtsin kaalust alla ning olin mures, et minuga on midagi tõsist lahti.

Fang-Yu [naine]: Minu mees töötas päeval ja õhtul, õpetades ja pabereid korrastades. Ma olin tema pärast mures ning soovitasin tal rohkem puhata.

Hsiang-Po: Ma läksin arsti juurde, kes tegi mõned uuringud. Ta ütles, et minu käärsool ei ole päris korras ning mul oleks vaja muuta toitumisharjumusi. Ta soovitas mulle taimetoitlust. Siis ütles ta mulle veel sama, mida mu nainegi, et mul tuleb teha vähem tööd ja rohkem puhata.

Fang-Yu: Minu mees ei tahtnud lihast loobuda, eriti veel sealihast. Me oleme hiinlased ja hiinlased armastavad sealiha. Ma püüdsin teda aidata, tehes kodus tervislikku taimetoitu. Kuid ta sõi tihti restoranis ning seal oli raske sealihast ära öelda.

Kui ta end paremini tundis, hakkas ta jälle rohkem töötama. Peagi kerkisid esile uued terviseprobleemid.

Hsiang-Po: Arst ütles, et mind oleks tarvis opereerida ning soovitas mulle Taivani adventhaiglat.

Fang-Yu: Me ei teadnud midagi adventistidest, kuid haigla personal avaldas meile sügavat muljet.

Hsiang-Po: Haiglas olemise ajal käisid minu juures pastor ja piiblitöölaine. Me rääkisime tervisest ning nad näitasid mulle piiblisalme, mis selgitasid, et Jumal andis Aadamale ja Eevale söömiseks taimse toidu. Nad soovitasid mul tervisliku elu elamiseks üle võtta taimetoitluse.

Fang-Yu: Haiglast tagasi tulles tundus mu mees mõtlikum olevat. Talle meeldis, kuidas adventpastor ja piiblitöölaine olid Piibli tõdesid igapäevase eluga seostanud. Ta hindas ümber oma elu ja karjääri, kuna ta oli otsustanud terveks jääda.

Hsiang-Po: Ma sain aru, et minu tervis on palju olulisem kui raha teenimine. Mulle meeldis õpetada, kuid see nõudis minult liiga palju. Ma hakkasin otsima teisi töövoimalusi. Mõtlesin haiglapastorile, kes oli mind külastanud. Võib-olla annaks see

amet minu elule sügavama mõtte. Mind oli lapsena ristitud ning nüüd rääkisin ma oma kiriku seminari õppejõududele soovist kaplaniks saada. Ma astusin seminari, õppisin hommikuti ja õpetasin õhtuti.

Siis juhtus midagi ootamatut. Kui ma oma kiriku õpetustesse süvenesin, leidsin ma asju, millega ma nõus polnud. Ma hakkasin võrdlema neid õpetusi teiste usulahkude omadega. Ma mõistsin, et paljud minu kiriku õpetustest põhinesid traditsioonil, mitte Piiblit. See häiris mind ning mul oli palju vastamata küsimusi. Ajaks, mil ma seminari lõpetasin, olin kirikus käimise hoopis maha jätnud. Ma ei kahelnud kunagi selles, et Jumal armastab mind, ning ma olin kindel, et lõpuks leiab puhta Jumala tõe.

Fang-Yu: Ma nägin oma mehe vaimulikku võitlust, kuid ei suutnud teda aidata. Ma kasvasin üles ilma usuta ning käisin samas kirikus, kus mu meeski. Nii ei osanud ma talle nõu anda. Siiski hakkasin ma palvetama, et me mõlemad leiaksime tõe.

Hsiang-Po: Me käisime mitmetes kirikutes, kuid miski ei tundunud ikkagi õige olevat. Siis tuli mulle meelde haiglas kohatud adventpastori ja piiblitöölise usk. Ma helistasin haiglasse ja vestlesin sealse pastoriga. Ta kutsus mind endale külla. Meil oli tõsine jutuaamine. Esimest korda pärast kolme aasta tagust haiglas viibimist tundsin ma, et kuulen vaimulikku sõnumit, millel on sisu. Selle mehega oli hea Jumalast rääkida ning ma lubasin veel temaga kohtuda ja ka naise kaasa võtta.

Fang-Yu: Kui mu mees rääkis külaskäigust pastori juurde ja tema soovist, et ma temaga järgmisel korral kaasa läheksin, olin ma sellele vastu. Minu abikaasa oli juba kaua otsinud vaimulikke alustalasid ning nii mitu korda meelt muutnud, et ma ei leidnud põhjust end sellega siduda. Ta oli huvitatud mitmetest kirikutest, kuid iga kord ta lootused purunesid. Ma tahtsin oodata, kuni ta leiab selle, mida otsib, ning siis temaga ühineda.

Hsiang-Po: Lõpuks ma veensin oma naist, et adventpastoris on midagi teistest kirikutest erinevat. Ma tahtsin, et ta seda ise näeks. Viimaks ometi oli ta nõus.

Fang-Yu: Pastor avaldas mulle sügavat muljet ning me olime nõus koos temaga Piiblit uurima. Me käisime tema juures nelja kuu jooksul igal nädalal ning peagi me mõistsime, et olime leidnud koguduse, mis õpetas Jumala tõesid ja asetas Tema sõna traditsioonidest kõrgemale.

Hsiang-Po: Meie õpingute lõppedes otsustasime pühendada endid Jumalale ja adventkogudusele. Peagi pärast kogudusega ühinemist tulime töölt ära ja astusime Taivani Adventkollidžisse teoloogiat õppima – jällegi! Kuid seekord olin ma kindel, et õpin just seda, mida Jumal soovib.

Fang-Yu: Ma mõtlesin juba, kas mu mees üldse kunagi lõpetab teoloogia õppimise! Kuid ta oli väga õnnelik ning meie kodu oli täis rahu. Ta kinnitas mulle, et olime leidnud tõe ning need olid tema viimased õpingud.

Hsiang-Po: Kui ma adventseminari lõpetasin, võtsin ma vastu ülesande töötada pastorina Taivani pealinna Taipei koguduse juures. Siinne kogudus on väike, kuid sõbralik. Ma soovin rääkida Jumala armastusest kõigile, keda kohtan. Ma tahan aidata kogudusel kasvada.

Fang-Yu: Sel ajal, kui mu mees õppis teoloogiat, käisin mina pastorite nõunike kursustel, et olla tegus pastori abikaasa. Ma olen rõõmus, et leidsime adventkoguduse ja teame nüüd tõdesid, mida adventistid kalliks peavad. Kuna ma mõistan Kristuse Teise tuleku töötust, soovin ma rääkida oma avastusest kõigile. Ma tahaksin, et kõik leiaksid sellise rõõmu nagu mina. Pärast elu ilma Jumalata olen ma lõpuks ometi leidnud oma juured Tema Pojas.

Hsiang-Po: Pärast nii paljusid aastaid leidsin ma usu, mida otsisin. Jumal oli kannatlik, kui me teel Tema juurde komistasime ja sihitult ringi hulkusime. Viimaks leidsime oma juured Jumala tõelises koguduses.

Fang-Yu: Täname teie ustavate hingamispäevakooli annetuste eest. Teie helled annid aitasid meil leida Jumala.

Chang, Hsiang-Po ja tema naine Lee Fang-Yu teevad Jumala tööd Taipei Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduses Taivanis.

16. juuli 2005
Taivan

Jumalal on otsivate hingedeni jõudmiseks tuhat teed. Tervis on üks neist.

Uus usk, uus ülesanne

Lee, Fong-Lan

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Kui ma ühel päeval telekanaleid vahetada klõpsisin, jäi mulle miski silma. Tavaliselt ei pööra ma reklaamidele erilist tähelepanu, kuid üks neist haaras mind ometi. Üks mees rääkis tervislikust eluviisist ja kõigest sellega kaasnevast. Ta soovitas vaatajail uurida lähemalt terviseprogrammi "Uus algus".

Ma teadsin, et minu ema vajab seda, mida programmi raames käsitletakse. Ta oli hiljuti üle elanud kaks vähioperatsiooni ja ta pidi elama võimalikult tervislikku elu. Ma helistasin ekraanil näidatud numbril ja mind ühendati Taivani Adventhaiglaga; siis panin ma end ja oma ema "Uue alguse" programmi kirja.

Ma leidsin, et programm keskendus täielikult tervisele, kaasa arvatud toit ja toitumine, füüsiline liikumine, palve ja mõtisklus. Kahe nädala pärast oli mu elu täielikult muutunud – tundsin end energilise ja tugevana.

Kuid mu ema ei näinud seda, mis mulle nii ilmselge tundus olevat. Ta oli haige ja veendunud, et tema elu on läbi. Ta keeldus tegemast muutusi, mis võiksid tema elu palju nauditavamaks muuta. "Ma olen vana ja ma olen alati nii elanud," ütles ta. "Miks peaksin ma praegu midagi muutma?"

Elus eeskuju

Enamik meist, kes me “Uue elu” programmis osalesime, ei olnud kristlased. Me teenisime oma esivanemaid ja mitmeid ebajumalaid. Kuid ma avastasin, et oli ka kolm kristlast ning ma leidsin end neid hoolikalt jälgimast. Ma märkasin, et nad tundusid olevat rahulikud ja rõõmsad. Ka “Uue elu” personal tõi endaga kaasa rahu. Nad ei saanud töö eest küll palju palka, kuid siiski olid nad täiesti oma tegevusele pühendunud. Ma olin nende eeskujust sügavalt liigutatud. Ma ei teadnud, missugune Jumal paneb oma lapsed end nii pühendunult teenima. Ma soovisin samasugust rahu nagu neil kristlastel ja ma tahtsin, et ka mu ema kogeks hoolimata kehvast tervisest rahu. Ma otsustasin tundma õppida seda Jumalat, et ka minu emal oleks võimalus Temast teada saada.

Uus algus

Ma palusin ühel meie grupi kristlannal aidata mul kristlaste Jumalat tundma õppida. Me alustasime ühiseid piibliuurimisi ning peagi ma mõistsin, et taevane Jumal on tõeline ja elav Jumal. Ma sain aru, et kujude kummardamine pole midagi muud kui perekonna traditsioon. Ebajumalad, mida me kummardasime, et suuda meie heaks midagi teha. Nad ei anna lootust tuleviku suhtes.

Ma olin hämmastunud, teada saades, et kristlaste Jumal pole mitte ainult võimas, vaid oma järgijate vastu ka hea ja armastav. Ta pakub igavese elu lootust oma Poja Jeesuse kaudu. Lõpuks sain ma aru, mida tähendavad armastus ja andustus: me ei armasta teisi ega andesta neile ainult seepärast, et nii on õige, vaid sellepärast, et Jumal armastab meid ja andestab meile. See on täiesti arusaadav.

Mida rohkem ma teada sain, seda enam ma veendusin, et minust peab saama kristlane – adventkristlane. Ja ikkagi oli mul raske teha otsus järgida Jumalat ristimises. Kuid Jumal juhtis mind inimeste juurde, kes mind aitasid.

Minu ema oli liiga haige, et minu ristimisele tulla, kuid ma kutsusin sinna oma mehe ja isa. Nad toetasid mu otsust, kuigi ei mõistnud seda.

Ema otsus

Ma rääkisin emale palju sellest, et ta annaks oma elu Jumalale, kuid ta polnud huvitatud. Siis lõi vähk uuesti välja ning ta mõistis, et ta elu on peagi läbi. Ta muutus minu sõnade suhtes vastuvõtlikumaks. Ma hoolitsesin tema eest kogu aeg. Muretsesin selle eest, et tal oleks iga päev korralik toit, päikesepaiste ja et ta saaks väljas käia, kui jõuab. Kuid vähk oli liiga kaugele arenenud; ema jäi järjest nõrgemaks.

Kui mu ema ühel päeval valust oigas, põlvitasin ma voodi kõrvale ja palvetasin vaikselt. Ma teadsin, et ta ei ela enam kaua ning ma ei tahtnud teda igaveseks kaotada. Ma palusin, et Jumal saadaks oma Vaimu ja avaks ema südame. Enne kui ma palve lõpetasin, küsis ema: “Mis päev täna on?”

“Ema, täna on neljapäev,” vastasin ma.

“Siis ma tahan reedel ristitud saada,” ütles ema.

Ma vaatasin teda hämmeldunult. Kas ma tõesti kuulsin õigesti? Kas Jumal vastab palvetele nii kiiresti?

Järgmised kaks päeva vestlesime emaga Jumalast ja Tema armastusest. Reedel aitasin ma ta invataksoga sanatooriumisse, kus oli ristimiseks piisavalt suur vann. Milline rõõm oli olla tunnistajaks ema vana elu matmisele ristimises! Sellest ajast pühendasin ma end Jumala tööle meditsiinilises misjonitöös. Rääkisin Tema armastusest kõigile, keda kohtasin.

Minu ema suri kuu aja pärast. Kurbusepisarad olid segatud rõõmupisaratega, kuid ma teadsin, et kohtan teda uuesti ülestõusmishommikul.

Uus töö

Pärast ema surma hakkasin ma tegema meditsiinilist misjonitööd, aidates teistel mõista "Uue alguse" põhimõtteid, mis olid aidanud mind. Ma külastan inimesi nende kodudes ja vastan tervisealastele küsimustele. Kui keegi soovib Piiblit uurida, siis korraldan selle. Ma olen vabatahtlik tööline ja minu tasuks on rõõm teadmisest, et Jumal on kasutanud mind inimeste elu muutmiseks.

Ka minu isa osales "Uue alguse" programmis ning mu abikaasa järgib samu põhimõtteid. Ta on üle 13 kg alla võtnud. Ma julgustan oma meest ja isa tervislikult sööma, värskes õhus ja päikese käes viibima, trenni tegema ning Jumalat usaldama. Ma loodan, et kunagi, kui nad näevad, kuidas Jumal võib elu muuta, võtavad nad Kristuse vastu oma Issandaks. Ma tean, et ma näen ülestõusmisel oma ema ning ma soovin, et ta näeks Jeesuse tulekul silmi avades ka isa. Pühal Vaimul on minu isa elus veel suur töö teha. Talle ei meeldi, et jätsin maha esivanemate kummardamise. Kui pere läheb surnuaiale ema ja teiste esivanemate eest palvetama, on neil käes viiruk. Ma lähen kaasa, kuid keeldun võtmast viirukit ning palvetamast surnute eest. Isa on sellepärast pahane, sest ta usub, et ema hing ei saa ilma minu palveteta rahu. Ma püüan talle selgitada, et ema magab kuni ülestõusmiseni, kuid siiani on isa keeldunud seda uskumast. Niisiis, kui minu pere läheb surnuaiale, kummardan ma viisakalt pea ja palvetan elava Jumala poole, et mu isa võtaks oma ellu vastu Jumala armastuse ja ohvri.

Ma jätkan Taivani elanikele Jeesusest rääkimist tervisekuulutuse kaudu. On veel palju inimesi, kes kardavad kivist ja metallist tehtud jumalaid. Mina jõudsin Jumala juurde just sellise tööga ning ma soovin ka teisi Jumala juurde aidata.

Tänu teile, et toetate misjonitööd ustavate annetustega. Need on väga olulised, sest aitavad teha vahe elu ja surma vahele.

*Lee, Fong-Lan töötab vabatahtlikuna programmis "Uus algus"
Taipei eeslinnas Shin-tienis Taivanil.*

23. juuli 2005

Jaapan

Ta palus Jumalat, et saada jutlustajaks, kuid Jumala vastus tuli ettearvamatul ajal ja täiesti ootamatul moel.

Pärast nii paljusid aastaid

Lee, Keun Wan

Kui Keun Wan oli keskkoolis, kutsus sõber teda kirikusse. Keun Wan õppis huviga tundma Jumalat ning talle meeldis jumalateenistustelt saadav rahu.

Keun Wani pere ei olnud usklik. Nad polnud huvitatud kui Keun Wan neid kirikusse kutsus. Kuid Keun Wan käis ustavalt kirikus ja rääkis Jumala tundmise rõõmust, kuni pereliikmed üksteise järel kirikusse tulid. Kolme aasta pärast käisid juba seitse pereliiget temaga kirikus.

Usust tunnistamine andis Keun Wanile sellise rõõmu, mida ta ei olnud varem tundnud. Ta hakkas palvetama, et saada jutlustajaks. Kuid ta ei saanud palvetele vastust oodatud kujul.

23 aastat tõi Keun Wan oma unistuse jutlustajaks saamisest Jumala ette.

Vastus on eitav

Keun Wan kohtas neitut nimega Kwang. Kui nende suhe tõsiseks muutus, rääkis Keun Wan talle oma unistusest pastoriks saada. Tema üllatuseks oli Kwang selle vastu. "Ma olen pärit kristlikust kodust," ütles Kwang. "Meie peres on kolm jutlustajat ja ma tean, missugune on jutlustaja naise elu. Ma ei taha pastori naiseks saada."

Keun Wan mõtles tõsiselt probleemile ja palvetas selle pärast. Ta armastas väga Kwangi, kuid ta polnud Jumalalt oma ametivalikule positiivset vastust saanud. Lõpuks otsustas ta jätta oma unistuse kõrvale ja abielluda Kwangiga. Nad abiellusid ja kolisid peagi oma kodumaalt Koreast Jaapanisse õppima. Pärast rahvusvahelise majanduse kraadiõppe lõpetamist pakuti Keun Wanile tööd ühes rahvusvahelises ettevõttes.

Mõnikord soovis Keun Wan, et ta võiks pastoriks saada. Aga kui ta seda Kwangile mainis, oli vastus alati sama: ei.

Kwang oli ustav kristlane ning nad käisid koos regulaarselt kirikus. Nad olid koguduse töös aktiivsed ning õpetasid oma lapsi Jumalat armastama. Kuid Keun Wan märkas, et ta ei tunne enam samasugust rahu nagu noorena. Ta rääkis oma murest Kwangile ning avastas, et ka naine tunneb oma vaimulikus elus tühjust. Nad hakkasid palvetama, et Jumal juhiks neid kirikusse, mis rahuldaks nende vaimulikud vajadused.

Palve vastus

Ühel päeval helistas Kwangi noorem õde II Ameerikast, kus ta elas. Il tahtis väga Kwangile ja Keun Wanile rääkida, et oli leidnud uue kiriku. Sõbrad olid kutsunud teda adventkirikusse erilistele koosolekutele. Ta käis koosolekutel ning veendus peagi, et selles kirikus kuulutatakse tõelist Jumala tõde. Il soovitas Kwangil ja Keun Wanil otsida üles adventkirik Jaapanis ja ise kõik järele uurida.

Kwang ja Keun Wan olid skeptiliselt meelestatud. Nad olid varem adventistidest kuulnud ning nad olid kindlad, et tegemist oli sektiga, mille liikmed on ketserid.

Kuid Il ei jätnud oma õde ja õemeest rahule. Kuus aastat rääkis ta neile Piibli tõdede ilust. Kuid abielupaar keeldus adventkirikut otsimast ning uurimast, kas Ili jutt vastab tõele.

Peale üht eriti pikka vestlust Iliga soovitas Kwang viimaks ometi adventkoguduse üles otsida, et õde rahule jääks. Siis saavad nad ise näha, kas see kogudus on kahtlane sekt. Pealegi, ütles ta, nad olid ju palunud, et Jumal aitaks neil kiriku leida. Vähim, mida nad teha said, oli seal ära käia.

Kwang ja Keun Wan leidsid adventkiriku ning läksid hingamispäevasele jumalateenistusele. Nad olid üllatunud, kui pastori jutlus oli tulvil Piibli kirjakohtadest. Keun Wan tundis vaimulikku värskendust. Ka Kwang tundis, et siin kirikus oli midagi sellist, mida nad varem polnud kogenud.

Kui nad sel esimesel hingamispäeval kirikust koju läksid, vestlesid nad sellest, kuidas olid tundnud Jumala ligiolekut. Nad otsustasid järgmisel nädalal tagasi tulla, seekord koos oma kahe lapsega.

Peagi käisid Keun Wan ja Kwang regulaarselt adventkirikus ja kui teatati satelliit-evangelismi seeriast, käis perekond igal koosolekul. Kui koosolekute seeria lõppes, otsustasid Kwang ja Keun Wan adventkogudusega ühineda.

Kwangi õde oli väga rõõmus ning kutsus Kwangi lastega Ameerikasse, et lapsed saaksid suvel laagrikoosolekutest osa võtta. Kwang oli nõus. Pere sai palju uusi adventsõpru ning neile meeldisid laagrikoosolekud väga.

Südame muutus

Kui Kwang koju tagasi jõudis, rääkis ta oma mehele imelistest koosolekutest, kus ta oli osalenud. Siis ütles ta midagi ootamatut: "Ma arvan, et sa peaksid pastoriks saama."

Keun Wan oli šokeeritud. Ta kuulas vaikselt, kuidas Kwang rääkis talle laagrikoosolekutest ja oma südame muutusest.

"Ma tahan, et meie perekond töötaks täistööajaga selleks, et kuulutada teistele Jumala armastusest," ütles Kwang.

Keun Wan oli üllirõõmus. Ta oli 23 aastat oodanud palvele sellist vastust. Kuid ta kartis, et nüüd võib õppimaminekuks olla juba liiga hilja. Tal läks töö hästi, aga kuidas ta suudab peret üleval pidada, kui ta töölt ära tuleb ja kooli läheb?

"Jumal on meid õnnistanud sinu töö kaudu," ütles Kwang. "Ta õnnistab meid ka siis, kui sina lähed seminari õppima. Pealegi võin mina sinu õppimise ajaks tööle minna. Hakkame pihta!"

Keun Wan palvetas ja mõtles oma kahtlustele ning küsimustele kolm kuud. Kogu selle aja julgustas Kwang teda oma plaane täide viima ning astuma ühe sammu korraga.

Nii astuski Keun Wan adventseminari. Ta sai sisse ning talle anti kulutuste katmiseks mitmeid stipendiume. Pere müüs oma mööbli ära ja kolis seminarile lähemale.

Keun Wan sai tööd öövalvurina ning päeval ta õppis. Kwang sai lisaraha teenimiseks osalise tööajaga töökohta seminari juures. Kogu seminari aeg möödus Keun Wanil palvetades. Kui tal õppemaksu raha ei olnud, ta palvetas ning Jumal hoolitses selle eest. Kui ta ükskord kooli raamatupidajaga rääkima läks, leidis ta, et keegi oli tema arvele kandnud 10 000 USA dollarit, mis oli täpselt see summa, mida ta arvete tasumiseks vajab.

Uus elu

Kui Keun Wan kooli lõpetas, pakuti talle töökohta esimese Korea pastorina Jaapanis. Pere elab väikses kodus, kuid nad on õnnelikud. Eelmisel aastal tuli Keun Wani kogudusse seitse uut liiget, mis on Jaapanis ristimiste suhtes ühe pastori kohta suurepärase saavutus.

Ka Keun Wani ja Kwangi vanemad uurisid Piiblit ning võtsid adventusu vastu. Abielupaar tänab Jumalat Tema ustavuse eest. Nad tänavad adventiste kogu maailmas nende ustavate misjoniannetuste eest, mis aitavad neil tööd teha.

***Lee, Keun Wan** ja tema naine **Kim, Kwang Yul** on pastoripere, kes töötavad Jaapanis elavate korealaste keskel.*

30. juuli 2005
Jaapan

Jumal suudab päästa kõiki, ka kõige kangekaelsemaid.

Uus lootus, parem elu

Toshikazu ja Nobuko Tabuchi

[Paluge see lugu kahel meesterahval ja ühel naisterahval ette kanda.]

Toshi [*mees*]: Mina olen Toshi. Ma olin edukas ettevõtja, ülemus, kes ootas alluvatelt kohest kuuletumist. Kuid siis tabas mind insult ning pärast mitut operatsiooni olin ma abitu ja vaevu liikumisvõimeline. Arstid ei andnud palju lootust. Ma olin selle kõige pärast vihane ning valasin viha naise peale.

Nobuko [*naine*]: Kui mu mees jäi kõiges minust sõltuvaks, muutus me elu raskeks. Ma tegin tema eest hoolitsemiseks parima, kuid tema ei olnud millegagi rahul. Ta nõudis, et ma oleksin kogu aeg tema juures ja nii ei olnud mul aega ei kodutööde ega söögitegemise jaoks. Ta ei suutnud harjuda sellega, et ta on abitu.

Toshi: Ma käisin paljude arstide juures ning katsetasin erinevaid ravimeetodeid, kuid miski ei aidanud. Mõnikord öösel üles ärgates ei suutnud ma end liigutada. See hirmutas mind.

Nobuko: Mitte ainult mu mehel ei olnud magamisega probleeme. Ta äratas mind peaaegu igal öösel, nõudes, et viiksin ta haiglasse või aitaksin üles tõusta. Mul oli vaja kasutada kogu oma kannatlikkust, et rahulikult jääda. Ma ei teadnud enam, mida ette võtta. Ma igatsesin abi Kõrgemalt Jõult.

Toshi: Ma olin ärritunud, sest ei suutnud küllastada sõpru ega juhtida ettevõtet. Ma tundsin, et olen lõksus omaenda kodus, omaenda kehas.

Nobuko: Kui meie lapsed külla tulid, olid nad šokeeritud sellest, kuidas isa mind kohtles. Ta ei naeratanud kunagi ega tänanud iial. Lapsed soovitasid mul sellise kohtlemise pärast lahutada. Aga mina muidugi ei saanud seda teha. Ma otsustasin jääda temaga, isegi siis, kui midagi ei muutunud.

Toshi: Meie pühapaik oli perekonna tempel, mis asetses meie hoolitsetud Jaapani aeda viivate suurte klaasuste taga. Seal me palvetasime tervise pärast, kuid tundus, et meie palved läksid eikuhugi.

Nobuko: Toshi massöör märkas meie koduseid pingeid. Ta rääkis, et lähedusse kolis kristlik pastor ning ta arvas, et tema külaskäik võiks mu meest aidata. Ma olin valmis proovima mida iganes, nii palusin ma pastoril tulla ette teatamata, et mu mees ei saaks küllastusest keelduda.

Pastor Lee: Ühel päeval koputasime koos naisega Tabuchide uksele. Proua Tabuchi tuli vastu ja juhatas meid oma abikaasa tuppa. Me tervitasime teda ja palusime tal oma tervisest rääkida.

Nobuko: Pastor ja tema naine olid lahked ja sõbralikud inimesed. Nad kuulasid Toshi kaebusi ja tundus, et Toshi meeldis neile. Toshi oli nende vastu viisakas ja isegi naeratas korra. Mina olin külaliste üle väga õnnelik.

Pastor Lee: Lahkudes lubasime perele, et külastame neid varsti jälle.

Toshi: Pärast seda käis pastor Lee oma naisega meil sageli külas. Ma ei olnud varem kristlasi kohanud ning need inimesed olid nii toredad. Äkki leidsin, et ma lausa ootan nende külaskäike.

Pastor Lee: Meile meeldis seda perekonda külastada. Ükskord palusime luba nendega koos laulda. Mõnikord lugesime Piiblist mõne salmi. Me tahtsime anda Tabuchidele tulevikulootust.

Nobuko: Mulle ja pastori naisele meeldis rääkida lastest ja jagada retsepte. Kui proua Lee küsis meie toitumisviisi kohta, ütlesin ma talle, et me sööme palju liha, kuna ma soovin, et mu mees jõu tagasi saaks. Pastoriproua seletas taktitundeliselt, et liha on raske seedida ning see kurnab neere ja käärsoolt. Siis pakkus ta mõningaid retsepte, mis sisaldasid rohkem köögi- ja puuvilju.

Toshi: Ma märkasin, et minu naise valmistatud toit oli teistsugune. Selles oli vähem liha ning rohkem puu- ja köögivilju. Ma ei teadnud, kas ma tundsin end just sellepärast paremini.

Nobuko: Minu mees oli olnud ainult luu ja nahk, kuid nüüd hakkas ta tasapisi juurde võtma. Ta naeratas sagedamini ning tänas mind abi eest. Ma julgesin loota, et meie elu läheb veelgi paremaks.

Toshi: Kui pastor Lee küsis, kas me võiks koos Piiblit uurida, tundsin, et olen selle neile võlgu. Nad olid meie vastu nii sõbralikud olnud. Pealegi olin ma pisut uudishimulik kristlaste tõekspidamiste suhtes.

Ma ei olnud terve, kuid tundsin end palju paremini. Nüüd oli mul, millele loota. Kui kristlus oli teinud Lee perekonna nii lahkeks ja sõbralikuks, olin ma nõus kuulama, mida nad usuvad. Mõne kuu pärast ütlesin ma naisele, et tahan järgida Jeesuse eeskju ja saada ristitud.

Nobuko: Kui Toshi mulle seda rääkis, olin ma hämmastunud. Ma arvasin, et enne nii suure otsuse tegemist peaksime kauem Piiblit uurima.

Pastor Lee: Kui abielupaar oli meiega mõnda aega koos Piiblit uurinud, tundsin ma, et nad on valmis tegema otsust Kristuse järgimiseks. Ma selgitasin, et Tema järgimine on eluaegne pühendumine. Nad olid nõus ja palusid mind, et valmistaksin neid ristimiseks ette.

Toshi: Me ei saanud samaaegselt olla kristlased ja omada kodus esivanematele pühendatud templit. Nii me otsustasime templi ja ebajumalakujud oma kodust kõrvaldada. Mitte keegi meie perekonnast ei tahtnud vastutust endale võtta ja nii viisime me oma esivanemate tuha kohalikku templisse.

Me ootasime väga aega, mil saame koos adventkoguduse liikmeteks. Ma olin liiga nõrk, et seista ning mind võeti kogudusse usutunnistuse põhjal. Kuid ma sain jälgida oma naise ristimist.

Nobuko: Ma olen nii rõõmus, et me leidsime selle elu muutva usu. Nüüd on kõik teistmoodi. Meil on tulevikulootus.

Toshi: Kui ma polnud enam kangekaelne ega jonnakas, tundsin ma end paremini. Jumal andis mulle rõõmu vanaduspäevadeks.

Nobuko: Igal õhtul me palvetame koos, tänades Jumalat Tema armastuse ja hoolitsuse eest.

Toshi: Ma olen aheldatud aastateks voodi või tooli külge ning arstide sõnul ei hakka ma tõenäoliselt enam kunagi käima. Kuid ma lootsin siiski, et ühel päeval suudan ma kõndida kirikusse ning see lootus andis mulle proovimiseks kindlameelsust.

Pastor Lee: Kaks nädalat pärast adventistiks saamist oli härra Tabuchi võimeline kirikusse tulema. Ta toetus küll kepile, kuid kõndis ise.

Nobuko: Ma suutsin vaevu uskuda, et mu abikaasa kõndis ise kirikusse, lai naeratus näol. Ma olin nii õnnelik.

Toshi: Ma olen vana mees ega lähe sugugi nooremaks. Kuid ma olen väga tänulik paranenud tervise ja leitud rõõmu eest. Mind on väga õnnistatud armsa naisega, kes hoolitseb minu eest ja armastab mind kõigele vaatama.

Toshikazu ja Nobuko Tabuchi elavad Wakayamas Jaapanis.

*6. august 2005
Jaapan*

Palve ja kaastunne tõid noore Jaapani spetsialisti pimeduseorust Jumala armastuse valguse juurde.

Südame taaselustumine

Tetsuo Nakai

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma tundsin end õnnetuna. Kõik, mis seni oli tundunud mu elus tähtis olevat, ei tähendanud enam midagi. Ma ei tahtnud välja minna; ma ei tahtnud kedagi näha. Ma

olin vihane maailma peale ja kogu elu peale. Arst ütles, et mul on depressioon. Siis jättis mu tüdruk mind maha. Ma vajusin veelgi sügavamale masendusse.

Kui selline asi oleks juhtunud mõne aasta eest, oleks ma täiesti lootuse kaotanud. Kuid hiljuti olin ma saanud kristlaseks. Tekkis küsimus: aga kus on nüüd Jumal, et ma tunnen end nii üksiku ja abituna?

Ma olin kindel, et depressiooni põhjustasid pinged töö juures. Ma töötasin ühes suures Jaapani elektroonikafirmas tarkvara-arendajana ning mu tööpäevad olid väga pikad.

Kristluse leidmine

Ma ei olnud kristlusele eriti mõelnud, kuni üks minuga koos töötav adventtüdruk kutsus mind jõulukontserdile. Kontserdil käimine avas mu silmad ning ma sain kristlusest teada selliseid asju, mida varem ei teadnud. See hakkas mind huvitama ning ma võtsin vastu kutse ühe ingliskeelse kooli poolt korraldatavasse piibliuurimisgruppi. Nii sain ma praktiseerida oma inglise keelt ning samal ajal ka uusi teadmisi Piiblist.

Ma sain teada, et kirik alustab programmiga, mis on mõeldud eriti just noortele inimestele. Programmis oli palju kaasaegset muusikat ning jumalateenistuste stiil oli aktiivsem. Ma hakkasin jumalateenistustel käima ning lõpuks ei käinud ma mitte ainult hingamispäevati, vaid ka nädala sees toimuvatel koosolekutel. Viimaks otsustasin ma kogudusega liituda. Kuid hoolimata sagedasest kirikus käimisest, uutest sõpradest ja huvist Piibli vastu ei olnud mul Jumalaga isiklikku suhet. Ma ei olnud kogenud sügavat, isiklikku pöördumist.

Nüüd masenduses olles vajasin ma abi. Mul oli koguduse sõprade toetus. Pühapäeval läksin ma noorte jumalateenistusi kavandava nõukogu koosolekule. Ma arvan, et mu näost paistis masendus, sest sõbrad hakkasid küsimusi esitama. Ma rääkisin neile pingetest tööl ning sellest, et ma ei saanud kuidagi depressioonist välja. Grupp pani kohe päevakorra kõrvale ja põlvitas minu eest palvetama. Me palvetasime, nagu Püha Vaim meid juhatas, ning keegi meist ei muretsenud aja pärast. Kui teised minu pärast palvetasid, palusin ka mina, et Jumal tuleks minu ellu ja täidaks mind lootuse, rahu ja elutahtega. Kui me lõpuks "aamen" ütlesime, olime koos palvetanud kolm tundi – *kolm tundi!*

Siis asusime oma kava arutama. Mu süda oli täidetud sügava rahutundega, mida ma varem polnud tundnud. Ma teadsin, et olin kogenud tõsist pöördumist ja tundsin nüüd Jeesuse armastust minu südant rõõmuga täitmas. Pisarad jooksid põski mööda, kui ma mõistsin, kui väga Jumal mind armastab. Ma töötasin Jumalale, et uurin edaspidi rohkem Piiblit ning palvetan sagedamini.

Sellest hetkest peale lahtus murepilv ning ma suutsin jälle olla õnnelik. Ma olin veendunud, et Jumal oli mind tervendanud. Kui ma järgmisel nädalal arsti juurde läksin, oli ta minu elu muutust nähes hämmastunud. Ta ei leidnud mul midagi viga olevat, kuid ta soovitas mul rohkem puhata ja vähem töötada, et hoida ära depressiooni tagasitulemist.

Kristusest tunnistades

Kui ma järgmisel reedel palvekoosolekule läksin, võisid kõik näha, et minuga on midagi juhtunud. Nad mainisid selle ära ja ma rääkisin neile, et olin tõesti Jeesusega kohtunud. Seejärel tänasime koos Jumalat Tema imelise armastuse ja andestuse eest.

Ma tahtsin rääkida kõigile sellest, mida Jeesus oli minu heaks teinud; ma soovisin, et kõik kogeksid Püha Vaimu väge, millega Jumal mind puudutas. Minu kogemus

Jumalaga on paljude palvete tulemus, seepärast julgustan ma võimalusel alati teisi palvetama Jumala ligioleku pärast.

Kord, kui ma ootasin oma tunnistamise korda koosolekul, tundus, et ma ei suuda mõtteid loogilisteks lauseteks vormida. Isegi siis, kui ma juba ette läksin, ei teadnud ma, mida öelda. Aga kui ma kõnelemiseks suu avasin, tundsin ma, kuidas Jumal rääkis minu kaudu, selgelt ja artikuleeritult, sellisel viisil, millest ma ei olnud isegi kunagi unistanud. Hiljem ütlesid inimesed, et minu tunnistus oli neid sügavalt liigutanud. Ma tean, et see ei olnud minu püüetest midagi öelda, vaid sellest, et Jumal kasutas minu häält oma sõnumi edasiandmiseks.

Meie, jaapanlased, oleme tagasihoidlikud inimesed. Me ei räägi tavaliselt siiralt ega väljenda emotsioone ja arvamusi avalikult. Seepärast on nii mõnedki inimesed üllatunud, kui ma innukalt teistele oma usust tunnistan. Ma tean, et kuna Jumal elab minus, olen ma muutunud. Vahel arvan ma, et olen pisut liiga entusiastlik ja emotsionaalne, kuid ma ei suuda hoida sõnu ega tundeid enda sees, muidu ma plahvataks. Ma tean, et selle muutuse saatis minu elus korda Jumal.

Keskne koht Jumalale

Enne, kui ma elu Kristusele andsin, olin ma ise elu keskmes. Ma mõtlesin ainult endale ja usaldasin elus esile kerkivate probleemide ja raskuste lahendamisel ainult ennast. Kuid nüüd on kõige keskmes Jeesus; Ta aitab mind läbi keerulistest olukordadest ja juhib läbi rasketest aegadest. Ma tean, et Jumal lihvib mu iseloomu; ja kuigi see teeb vahel haiget, olen kindel, et kui Jumal lõpetab, särän ma kui kuld.

Ma olen rõõmus, nähes, kuidas Jumal kasutab mind teistele oma armastusest tunnistamisel. Ma ei saa sundida kedagi Jumala andestavat armastust kogema, kuid ma palun, et Jumala armastus säraks minu kaudu kõigile, keda ma kohtan, ning et nad sooviksid Jumala lunastavast armastusest osa saada.

Ma olen väga rõõmus, teades, et kogu maailma usklikud annavad igal hingamispäeval misjoniannetusi. Need annetused aitavad ellu viia selliseid programme, mis juhtisid mind Jeesuse juurde.

***Tetsuo Nakai** elab Tokios, kus ta töötab suures elektroonikafirmas tarkvara arendajana.*

13. august 2005

Jaapan

Surnumatja, kel oli iga päev tegemist surmaga, imestas, miks kristlased ei leina nii nagu teised.

Lootus mures

Masaaki Toge

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Surnumatjana olen ma iga päev ümbritsetud surmaga, valmistades surnuid matusteks ja korraldades matusetalitusi. Aastaid olen ma näinud inimesi, kui nad leinavad oma armastatut, ning teevad oma religioonis nõutud tseremooniaid, et lahkunul oleks kindlustatud rahulik teekond siinsest elust teise. Nende riituste jälgimine on pannud mind mõtlema elu üle ja selle üle, mis juhtub pärast surma.

Uskumuste koorem

Jaapan on suures osas ilmalik riik, kuid enamik inimesi austab oma esivanemaid palvete, rikkalike tseremooniate ja kummardamisrituaalidega. Igal aastal kindlatel aegadel tulevad nad andidega oma esivanemate matusepaika ning palvetavad seal. Ka minu peres ei olnud asjad teisiti; ka meie teenisime oma esivanemaid.

Usk saab eriti oluliseks pärast armastatud inimese surma. Enamik jaapanlasi usub, et elu ei lõpe surmaga, see läheb füüsilisest vormist vaimsesse vormi, sündides lõpuks teises kehas, mis annab uue võimaluse koguda häid tegusid ja teeneid, nii et nende karma aitaks neil viimaks jõuda täiuslikkuse kõrgeima astmeni.

Inimesed usuvad, et lahkunu hing ei lähe otse teispoolsusesse, vaid elab veel seitse nädalat pärast surma oma endises kodus. Pere hoidub vaimu seal viibimise ajal kodust lahkumast, kartes, et see võib nende armastatu hinge solvata.

Terve selle aja jooksul viib perekond läbi mitmeid tseremooniaid, mis nende uskumuste kohaselt aitavad lahkunul minna järgmisesse reinkarnatsiooni vormi. Leinajad maksavad preestrile, et ta tseremoonia käigus annaks nende armastatud lahkunule erilise nime, mis kindlustaks sissepääsu teispoolsusesse. Ainult siis saab hing lahkuda endisest kodust ja siseneda teispoolsusesse, et sündida uuesti inimese, looma või isegi putuka kujul, sõltuvalt inimese tegudest ja kavatsustest just elatud elus. Inimestel on määratud läbi elada palju elusid, enne kui nad suudavad lõpuks koguda nii palju häid tegusid, et on paradiisi väärt.

Mis juhtub pärast surma?

Kui ma jälgisin erinevate religioonide juhte matusetalituste läbiviimisel, märkasin midagi huvitavat. Paljudel matustel on suur kurbus ja rohkesti pisaraid. Kristlased kannavad muret lootusega. Neil tundus olevat usk, et nad näevad oma armastatut jälle. Sellist lootust ei ole enamikul inimestel. Ma hakkasin mõtlema, kelle uskumused on õiged. Kuhu läheb hing pärast inimese surma?

Ma olin lapsest saadik koos vanematega kummardanud esivanemaid ja palvetanud ebajumalakujude ees. Ma olin näinud vanemaid viirukit põletamas ja esivanemate poole palvetamas. Ma märkasin, et nad on hoolsad elama head elu

ning tegema häid tegusid, mis peavad neile kindlustama parema tasu järgmises elus. Nüüd tekkis mul küsimus, kas kõik need rituaalid ja head teod on neid tõesti aidanud.

Ma hakkasin kristlasi rohkem jälgima, et välja uurida erinevusi nende ja mulle tuntud uskumuste vahel. Nagu ma ka kohe märkasin, suhtuvad kristlased surma sügavalt juurdunud usuga Jumalasse. Nende pastorid näitavad leinava perekonna suhtes üles suurt kaastunnet ning räägivad nende lootusest näha oma armastatud kunagi jälle. Ma olin selle üle imestunud.

Ühel päeval olin ma tööülesannete tõttu adventkirikus. Lõpetanud ettevalmistused, istusin ma üksi tühjas kirikus ning lasin pühakoja rahul enda ümber mähkuda. Ma mõtlesin nendele kordadele, kui surm oli mulle päris lähedale tulnud; kui ma oleks peaaegu ookeani uppunud ja kui ma oleks kohutavas mootorrattaõnnetuses surma saanud. Kui ma neile surmalähedastele kogemustele mõtlesin, olin üllatunud, sest hirmu asemel tundsin ma suurt rahu. Neil hetkedel tundsin, et ma pole üksi.

Mõned ööd hiljem nägin ma unes Jeesust. Ma ärkasin üles, mõeldes Jeesusele, ning ma ei suutnud enam magama jääda.

Järgmisel hommikul läksin ma adventkoguduse pastori juurde. Me rääkisime mõnda aeg Jumalast. Pastor kinnitas mulle, et Jeesus soovib olla osa minu elust. Ma palusin pastoril aidata mul kristluse põhimõtteid tundma õppida; me alustasime päris algusest, sest ma ei teadnud peaaegu midagi. Ma soovisin väga teada saada, kuidas kristlik usk annab selle järgijaile sellise lootuse.

Ma õppisin koos pastoriga mitu kuud. Kuna ma peaaegu midagi ei teadnud, tuli meil alustada algusest. Ma sain palju teada Jumalast, kes lõi inimkonna, kuidas patt tuli maailma ja purustas õnne, mille Jumal oli enda loodud inimeste jaoks kavandanud. Ma olin hämmastunud, teada saades, et seesama Jumal, kes lõi maa, tuli maa peale elama ja suri, et patused olendid võiksid igavesti koos Temaga elada. Ma ei olnud kunagi varem sellisest armastusest kuulnud! Ma hakkasin aru saama, et Jeesus, meie Päästja, ongi see eeskuju, mida järgides kristlased üksteist armastavad.

Ma mõtlesin halbadele asjadele, mida ma teinud olin, ning rõõmustasin, kui mõistsin, et kõik, mida mul teha tuli, oli paluda Jeesusel Kristusel mulle andestada ning tunnistada ennast Tema lapseks. Ma palusin oma esimese palve Looja Jumala poole ja Tema täitis mu südame sellise rahu ja rõõmuga, mida ma varem polnud kogunud.

Usust tunnistamine

Ma ei teadnud, kuidas perele oma uuest usust rääkida, nii ei öelnud ma alguses midagi. Kuid peagi ma mõistsin, et mul ei olnud tarviski neile midagi rääkida; nad nägid muutust minu elus: rõõm minu näol ja mu sõnades oli tunnistuseks kõigest. Nad märkasid, et ma ei joo enam alkoholi, kuigi olin teinud seda aastaid. Nad nägid ka, kui kergesti sain ma lahti teistest halbade harjumustest.

Minu üllatuseks toetas mu pere mind. Nad tulid kõik mu ristimisele ning rõõmustasid, et olin leidnud usu Jumalasse.

Ka minu kolleegid ja sõbrad märkasid muutust ning küsisid, mis juhtunud on. Ma rääksiin neile, et ma olin kohanud elavat Jumalat, Jeesust Kristust, ja võtnud vastu Tema lunastuseanni. Minust oli saanud kristlane.

Ka mu naine on alustanud Piibli uurimist ning poeg ja minia käivad meiega koos kirikus. Minu lootus on, et kogu mu pere annaks oma elud Jeesusele Kristusel.

Kui ma praegu viin läbi mõnda matusetalitust kellegi jaoks, kes ei ole kristlane, tahan ma leinavale perele märku anda muutusest minu elus. Mõned märkavad seda ja küsivad põhjust. Siis räägin ma neile, et olen kristlane ning Jumal on andnud mulle rahu. Ma jätkan Piibli uurimist ja Jumala armastuse õppimist, et ma oskaksin vastata

inimestele, kes küsivad mu usu kohta, ja teaksin, kuidas julgustada kurbi peresid, keda kohtan iga päev.

Masaaki Toge on surnumatja, kes elab Tokios Jaapanis.

20. august 2005

Korea

Traagiline autoavarii, mis muutis tema mehe halvatuks, pani alguse revolutsioonile nende Jumala teenimises.

Inglite maja

Song, Bok-Dong ja Lee, Mi Sun

Mi Sun avas oma maakodu ukse. Oli kuum suvepäev ja tal oli palju tegemist. Astunud välja, märkas ta trepil pampu, vaatas lähemalt ja avastas selles vastsündinud lapse. Üllatunult vaatas ta ringi, et näha beebi ema, kuid läheduses polnud kedagi. Mi Sun võttis väikse pambu sülle ja astus tagasi majja.

Mi Sun hüüdis oma meest, et teatada talle uuest pereliikmest. Ta võttis teki ümbert, et last uurida. Ta paistis üsna terve olevat. "Miks peaks keegi jätma terve lapse trepile?" mõtles ta. Siis avastas ta sünnidefeki ja mõistis, miks ema oli lapsest loobunud. Mi Sun võttis lapse ja kiigutas teda kätel, püüdes samal ajal koostada nimekirja kõigest, mida tal teha tuleb: osta mähkmed, titariided, pudelid – kõik, mida lapsel vaja läheb. Ah jaa, lapsel on nime ka vaja. Ta vaatas süütut lapsukest süles ja sosistas: "Gi Poom." See nimi tähendab 'rõõm'.

Gi Poom oli õiges kohas, sest Mi Sun Leel ja tema mehel Bok-Dong Songil on hooldekodu selliste täiskasvanute ja laste jaoks, kes ise oma eluga toime ei tule. Siin saab laps armastust ja hoolitsust nii palju kui võimalik ja ka normaalse elu.

Pikk tee praeguseni

Bok-Dong ja Mi Sun ei kavatsenud kunagi hooldekodu rajada. Bok-Dong oli protestantliku kiriku pastor ja evangelist. Mi Sun, samuti teoloogilise haridusega, juhtis kodukirikut sel ajal, kui tema mees pidas koosolekuid mujal.

Siis sattus Bok-Dong liiklusõnnetusse, kus oleks peaaegu elu kaotanud, ning mille tagajärjel jäi ta liikumisvõimetuks. Ta oli rohkem kui aasta haiglas ja mitu kuud taastusravikeskuses. Arstid ütlesid, et ta ei saa enam kunagi kõndida. Kuna ta ei saanud jätkata oma tööd pastorina ega perele elatist teenida, oli ta masenduses. Kuid Bok-Dong ei olnud valmis alla andma. Ta otsustas kindlalt, et hakkab uuesti kõndima.

Perekond sattus suurtesse rahalistesse raskustesse. Mi Sun müüs tänavatel leiba, et teenida raha toidu ja arstiarvete tarvis. Ta palvetas, et leida tulusam töö ning Jumal mõjutas teda hakkama looduslike kosmeetikatoodete edasimüüjaks. Õe abiga müüs ta kreeme ja losjoone ning äri edenes jõudsalt.

Jälle oli perel piisavalt raha elamiseks ja Bok-Dong sai taastusravi. Aja jooksul sai ta karkude abil ratastoolist välja ning kolme aasta pärast suutis ta ise kõndida. Ta ei saanud töötada nii nagu varem, kuid naise kosmeetikafirma edenes hästi ja tõi nende vajaduste tarvis piisavalt sisse.

Elu muutev kohtumine

Ühel päeval kohtas Bok-Dong tõsikristlikku meest, kes rääkis innukalt oma usust. Bok-Dongile meeldis vestelda selle mehega, kes ilmselgelt armastas Issandat. Kaks meest rääkisid oma usust ja kui Bok-Dong avastas, et teine oli seitsmenda päeva adventist, oli tal kahju, et selline tõsikristlane eksiteele oli viidud. Bok-Dong otsustas aidata mehel leida tagasitee puhta kristluse juurde.

Kaks meest rääkisid väga palju oma usust. Bok-Dong püüdis veenda meest, et ta peab adventistide sektist lahkuma ja tulema õigesse kirikusse. Adventkoguduse lihtliige ei teadnud, kuidas seletada oma tõekspidamisi ja kutsus enda sõbra, adventpastori, koos nendega vestlema.

Kolm meest uurisid koos kahe nädala jooksul iga päev mitu tundi. Lõpuks sai Bok-Dong aru. Need adventistid ei olnud mingi sekt, vaid hoopis Piiblit järgivad inimesed. 2000. aasta alguses said Bok-Dong ja Mi Sun koos ristitud ja nad ühinesid adventkogudusega.

Inglite maja

Kui Bok-Dong luges Ellen White'i raamatuid, veendus ta, et peab oma perega sudusest linnast maale kolima. Nad leidsid kodu väikeses mägedevahelises orus. Maja asus kiirevoolulise jõe ääres ning seda ümbritsesid puudega kaetud mäed. See oli täiuslik. Nad ostsid selle ära ja kolisid sisse. Tükk aega mõtlesid nad, kuidas võiks kasutada oma elusid ja uut kodu Jumala austamiseks.

Jällegi pöördus Bok-Dong Ellen White'i raamatute poole ning sealt luges ta üleskutset hoolitseda nende eest, kes ise seda teha ei suuda. Ta oli olnud halvatud; ta mõistis paljude inimeste olukorra lootusetust. See oligi töö, mida nad teha saavad.

Bok-Dong kogus infot gruppide kohta, kes aitavad puuetega inimesi. Ta võttis ühendust inimestega, kelle sugulased vajasisid erihooldust. Nad said teada, mida neil vaja oli. Peagi tervitasid nad oma esimest kodust patsienti. Nad uurisid välja, kuidas tema eest hoolitseda ja leidsid vabatahtlikud, kes aitasid teda hooldada ööpäevaringselt. Siis tuli veel patsiente, keda pered saatsid. Kedagi ei saadetud ära ja keegi ei pidanud hoolduse eest maksma. Kõik kulud kaeti tuludest, mille tõi sisse Mi Suni poolt pärast mehe õnnetust rajatud kosmeetikafirma.

Nende juurde tulevad õnnetuste tagajärjel vigaseks jäänud inimesed. Ka need, kes kaasasündinud füüsilise või vaimse puude tõttu vajavad hoolitsust, mida nende pered ei suuda pakkuda. Abielupaar ostis teise maja ja võttis patsiente juurde. Nad nimetasid hooldekodu Inglite Majaks. Praegu töötab Inglite Maja kolmes hoones rohkem kui 60 patsiendiga, pakkudes hoolitsust ja lootust Jumalas neile, kes on tulnud seda otsima. Kohaliku koguduse liikmed ohverdavad oma aega ja armastust, et aidata nende inimeste eest hoolt kanda.

Rohkem kui pool Inglite Maja klientidest ei oma adventtausta. Kuna neid ei sunnita hommikuti perekonnapalvusega ühinema, tulevad nad meelsasti. Aja jooksul võtavad paljud omaks adventtõekspidamised ning soovivad adventkoguduse liikmeteks saada. Patsientide perekonnad näevad muutust ja esitavad selle kohta küsimusi. Mitmed perekonnad on soovinud Piibli uurimist ning on lõpuks adventkogudusega ühinenud.

Peaaegu kogu Mi Suni kosmeetikafirma kasum, välja arvatud kümnis, läheb Inglise Maja töösse. Jumal on Mi Suni ettevõtet õnnistanud ja praegu töötab selles 200 inimest.

Uus unistus

Bok-Dongil ja Mi Sunil on unistus, et Inglise Maja töö võiks laieneda kogu Aiasse. Üks hooldekodu on avatud juba ka Indias.

Esimese nelja tegutsemisaasta jooksul on 40 patsienti andnud oma südame Jumalale. Ja veel rohkem kui 50 patsientide sugulast ja sõpra on otseselt Inglise Maja töö tulemusena ristitud.

Korea valitsus on nõus Inglise Maja ettevõtmist toetama ning toob seda omakasupüüdmatu hoolitsemise eeskujuks. See tunnustus toob kaasa rahalise toetuse, mis võimaldab patsientide eest rohkem hoolitseda ja laiendada Inglise Maja teistesse riikidesse. Kui rahaliselt võimalikuks osutub, loodavad Bok-Dong ja Mi Sun sisse seada raviruumid, raviujumisbasseini ja muretseda füüsilise teraapia vahendeid.

“Me saame Jumalalt tasuta ja me anname ka tasuta,” selgitab Mi Sun. “Valitsus on hämmastunud, et me suudame seda hooldekeskust töös hoida ainult oma sissetulekutega. Kogu au kuulub Jumalale, kes andis meile kosmeetikafirma ja Inglise Maja. Tema jätkuva juhtimise ja abiga soovime jätkata Inglise Maja tööd.”

***Song, Bok-Dong ja Lee, Mi Sun** elavad Yang Pyungis, Seouli lähedal Koreas, kus neile meeldib hoolitseda nende eest, kes seda vajavad.*

27. august 2005

Korea

Ta ei soovinud saada kirjandusevangelistiks, kuid Jumalal olid teised plaanid.

Püsivus viib sihile

Kim, Young Bong

“Young Bong, mul oleks sult üht teenet vaja,” ütles pastor.

“Mis see oleks?” küsis Young Bong. “Mul oleks hea meel, kui saaksin aidata.”

“Ma palusin kahel meie koguduse õel minna kolportööride seminarile,” ütles pastor. “Kuid naised ei tea, kuidas õigesse kohta saada. Sina elad seal piirkonnas ja

tead ümbrust. Kas sa oleksid nõus viima naised seminarile? Ja,” lisas pastor, “võib-olla võiksid sa koos nendega seminaril osaleda ja kirjandusevangelisti tööd õppida.”

Young Bong vaikus hetke. Siis ütles ta: “Ma viin naised seminarile ja lähen ise nendega kaasa. Kuid ma ei saa lubada, et minust saab kolportöör.”

“Täna sind,” naeratas pastor. “Ma tean, et naised on sulle tänulikud abi eest.”

Young Bong viis naised seminarile ja käis ka ise koosolekul, nagu ta oli lubanud. Seminari lõpus tundis ta, et Jumal kutsub teda kirjandusevangelistiks. Ta oli üsna närvis, kuid pani oma nime kirja. Ta oli alati arvanud, et kolportööritöö on meeste töö ega sobi naistele, eriti kartlikule naisele. Kuid ta otsustas usaldada Jumala abi.

Young Bong alustas tööd kolportöörina. Ta avastas, et võõrastele ustele koputamine oli oodatust raskem. Enne ukse juurde minemist palvetas ta julguse pärast ja palus Jumalalt abi õigete sõnade rääkimiseks.

“Ära sinna mine”

“Ära selle riidepoe juurde mine,” hoiatas üks teine kolportöör Young Bongi. “Selle omanik vihkab adventiste.”

Young Bong käis sellest riidepoe peaaegu iga päev mööda. Alguses hoidis Young Bong poest eemale, kuid siis ta palvetas poe omaniku pärast. Ühel päeval otsustas ta sellele naisele külla minna. Ta astus poodi sisse ja hakkas omaniku - Kyu`ga - vestlema. Jutt läks tervisele ja Kyu oli kohe huvitatud. “Mul on mitmeid terviseprobleeme,” ütles Kyu.

Young Bong käis Kyu poes tihti, luues sõprussidemeid ja rääkides tervisliku elustiili põhimõtetest. Ta tõi Kyule täisteranisujahust leiba ja andis kirjandust, et aidata teda parema tervise teele.

Kyul oli hea meel, saades Young Bongilt tervise ja toitumise alast informatsiooni ning nende sõprus muutus tugevamaks. Ühel päeval näitas Young Bong Kyule raamatut tervisest ja kokaraamatut. Kui Kyu raamatuid nägi, taipas ta, et Young Bong oli adventist. Kui selle asemel, et Young Bongi poest välja visata, ostis ta hoopis raamatuid. Ta oli tänulik teadmiste eest, mis aitavad tervist parandada, kuid ta tegi Young Bongile selgeks, et ärge raisaku oma aega tema pööramisele. “Mul on oma kirik ja mul ei ole kavas sealt lahkuda. Kuid ma loodan, et sa räägid mulle ikka sellest, kuidas saada head tervist.”

Young Bong naeratas. Ta aitas hea meelega sõbral head tervist saada ning ta lootis, et Jumal kõrvaldab Kyu vastumeelsuse adventistide suhtes, kui see Tema tahe on.

Kui Young Bong ühel päeval poodi tuli, märkas ta, et Kyu oli millegi pärast endast väljas. Kyu rääkis, et ta on rahalistes raskustes ning tal tuleb pood kinni panna. Young Bong kuulas Kyu mure põhjust kaastundega.

Kui Young Bong sel õhtul koju läks, mõtles ta Kyu finantsprobleemidele. Kui ta sõbra pärast palvetas, mõjutas Jumal Young Bongi teda aitama. Young Bong oli säästnud raha, et reisida Pühale Maale, kuid ta mõistis, et Kyu vajab raha rohkem kui ta ise. Järgmisel hommikul korraldas Young Bong nii, et laenas raha Kyu äri päästmiseks. Kui Kyu teada sai, mida Young Bong oli teinud, oli ta sõnatu. Ta ei suutnud uskuda, et keegi võiks tema heaks midagi sellist teha.

Kui Young Bong mõne päeva pärast Kyud vaatama läks, tervitas Kyu teda rõõmsalt.

“Pärast seda, kui sina mulle raha laenasid, maksid teised mulle oma võlad ära ning peagi sain ma lahti ka oma võlgadest,” ütles Kyu. “Ma ei suuda sind kunagi piisavalt tänada, et sa mu poe päätsid. Ma maksan sulle tagasi. Mida võiksin sinu tänamiseks teha?”

Young Bong naeratas. "Midagi siiski on, mida sa võiksid minu heaks teha," ütles ta. "Tule minu kirikusse. Meil on huvitavad jutlused ning pärast jumalateenistust on meil tervislik lõuna," ütles Young Bong. "Ma arvan, et see meeldiks sulle."

Kyu tuli koos Young Bongiga kirikusse ja see meeldis talle. Ta hakkas sõbrannaga koos igal nädalal kirikus käima. Peagi palus Kyu pastorilt piiblitunde. Pastor pakkus, et õpib temaga kord nädalas, kuid Kyu arvates ei olnud see piisavalt sageli. "Kui sul oleks võimalik tulla igal hommikul, enne kui ma poe avan, oleks mul hea meel." Pastor oli nõus. Kui Kyu mees Han sai teada Kyu isiklikest piiblitundidest pastori ja Young Bongiga igal päeval, otsustas ka tema neist osa võtta.

Kahe kuu pärast ristiti Kyu ja Han koos. Tänu Young Bongi sõprusele sai poepidaja, kes kord adventiste vihkas, ise adventistiks.

Pastori uus kogudus

Ühel päeval ühele uksele koputades avastas Young Bong, et majaomanik oli ühe koguduse pastor. Kui pastor Lee rääkis, et kavatseb rajada uue koguduse, küsis Young Bong, kas ta tohib tulla tema kirikusse ja ka sõpru kaasa võtta. Sel pühapäeval läksid Young Bong ja tema tütar pastor Lee väikese koguduse jumalateenistusele.

Young Bong jätkas pastor Lee kirikus käimist ning kutsus ka teisi, kaasa arvatud pastorit ja tema peret. Nende kohalolekust oli kasu. Kaks pastorit said sõpradeks ning pastor Lee oli üllatunud, et adventistid ei püüa teda ümber pöörata, vaid käisid hoopis temaga pühapäeval kirikus.

Young Bong soovis, et pastor Lee kogudusel oleks "Ajastute konflikti" raamatute komplekt, kuid liikmed ei suutnud seda osta. Siis andis Young Bong komplekti kogudusele tasuta. Mõne kuu pärast kutsus Young Bong pastor Leed ja tema perekonda adventkirikusse. Pastor keeldus.

Young Bong käis selles kirikus veel kuus kuud, seejärel ta sinna enam ei läinud.

Ühel päeval läks ta pastor Leele külla ning sai teada, et kogudusel oli probleeme ning üks teine kogudus pakkus talle tööd. Ta paastus ja palvetas, et Jumala tahet teada saada. Young Bong andis talle ühe väikese raamatu, mida pastor lubas lugeda.

Kui Young Bong uuesti pastor Lee juurde läks, oli pastoril küsimusi hingamispäeva kohta. Pärast vastuste saamist palus pastor Lee piiblitunde. Tema ja ta pere ühinesid adventkogudusega ning pastor Lee tõi kaasa ka oma väikese koguduse. Young Bong aitas pastoril koguduseliikmetega Piiblit uurida ja aja jooksul sai terve kogudus adventistideks.

Young Bong ei teadnud, kas ta suudab olla kirjandusevangelist, kuid Jumal kasutas tema valmisolekut tuua teisi Jeesuse juurde.

***Kim, Young Bong** on kirjandusevangelist, kes elab Seuolis Koreas.*

3. september 2005
Korea

Leidnud Kristuse, oli tema ainus eesmärk näidata ka teistele teed Päästja juurde.

“Jumal, anna mulle päästmiseks hingi!”

Kwon, Ki Yong

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Kust ma tulin? Kuhu ma lähen? Mis on minu elu eesmärk? Mis juhtub siis, kui ma suren? Need ja veel teisedki küsimused vaevasid mind keskkooli ajal. Ma mõtlesin neile palju, kuid ma ei leidnud vastuseid. Minu vanematel ei olnud religiooset usku ning nad ei suutnud mulle vastata. Ka mitte õpetajad.

Ma tundsin, et Jumal peab olema olema, aga ma ei teadnud, kuidas Teda leida. Ma hakkasin lugema raamatuid filosoofiast, ajaloost ja religioonist. Kuid küsimused jäid.

Ma elan Koreas ning ainuke tuttav usk oli budism. Nii läksin ma budistlikku templisse ja põlvitasin Buddha kuju ette. Aga ma ei tundnud midagi. Ma proovisin veel ja veel. Ma võtsin ette mitmeid palverännakuid pühasse paika mägedes, et leida ennast ja elumõtet, kuid ma ei leidnud neid.

Raamat vastustega

Kui ma ei leidnud Jumalat, keda teenida pühades paikades eemal rahvarohketest linnadest, pöördusin ma oma otsingutega suurde linna, kus ma elasin. Ma hulkusin tänavatel, käisin sõpradega ringi, suitsetasin, jõin ja kaklesin. Mind visati koolist välja, kuna ma ei käinud kohal, ja kui kohal olin, siis põhjustasin ainult probleeme.

Varsti pärast koolist väljaviskamist jäin ma tuberkuloosi ning olin terve aasta sunnitud kodus olema. Ma olin õppimiseks ja väljas käimiseks liiga haige.

Aegamööda sain siiski tervise tagasi. Ma hakkasin jälle õppima ja aja jooksul lõpetasin keskkooli. Ma astusin ülikooli, et ettevõtlust õppida, ning sukeldusin õpingutesse. Kuid tuberkuloos lõi jälle välja ja mind saadeti haiglasse. Seal hakkas mu elu muutuma.

Haiglavoodis lamades märkasin ma, et mu palatikaaslane luges pidevalt. Ma muutusin uudishimulikuks ja küsisin, mida ta loeb.

“See on Piibel,” ütles mees. “See on kristlaste religioosne raamat.”

“Kas ma võin ka seda vaadata, kui sa lõpetad?” küsisin mina.

Mees ulatas mulle lahkelt raamatu ning ma hakkasin lugema. Üsna pea mõistsin, et sellist raamatut ei olnud ma varem lugenud. Võib-olla leian ma siit rahu, mida nii meeleheitlikult igatsesin.

Lugedes muutusin ma pisut rahutuks. Teised religioossed raamatud, mida olin lugenud, ütlesid, et täiuslikkuse saavutamiseks peame kõvasti tööd tegema. Ma teadsin, kui raske see on, aga kuidas saab kristlaste Jumal anda vabalt seda, mis teistes religioonides tuleb välja teenida?

Siiski liigutasid Piibli sõnad mu südant ja kui ma haiglast välja sain, ostsin endale ise Piibli. Ma lugesin iga päev tundide viisi. Sain teada, et ma ei pea ühtegi võitlust omal jõul pidama. Jumal on minu kõrval igal sammul. Tema võitleb minu eest kõigis lahingutes.

Kui ma lugesin, muutis Jumal mu südame. Minu tühi süda sai täidetud rõmuga ning mu ainsaks sooviks oli elada Jumala auks.

Veel üks otsing

Umbes kuue kuu pärast hakkasin ma otsima kristlaste gruppi, kellega koos Jumalat teenida. Kui ma kristlikes kirikutes käima hakkasin, imestasin ma, miks neid nii palju on. Kuid ükski neist ei järginud kõiki neid põhimõtteid, mida ma oma Piiblist lugesin.

Minu vanaema kuulis mu otsingutest ning soovitas mul minna adventkirikusse. Mul tuli meelde, et ma olin näinud adventkoguduse silti kuskil tee ääres, mida mööda ma tavaliselt bussiga sõitsin. Ma uurisin välja, et jumalateenistusi peetakse laupäeval, mitte pühapäeval. Järgmisel laupäeval läksin ma sinna ja inimesed tervitasid mind südamliselt. Ma ühinesin küllastajate hingamispäevakooli klassiga ning piiblitund avaldas mulle sügavat muljet. Mind hämmastas see, et pastori jutlus rajanes Piiblit ja see vastas paljudele minu küsimustele. Nüüd teadsin, et olin leidnud õige kiriku.

Ma hakkasin pastoriga Piiblit uurima ning mõned kuud hiljem ühinesin kogudusega. Ma pühendasin oma elu teiste juhtimisele Kristuse juurde.

Teadmiste jagamine

Koguduseliikmed õpetasid mulle isiklikku evangeeliumitööd. Ma hakkasin tänavanurkadel jutlustama, õpetasin noori tegelema evangelismiga ning kutsusin teisi misjonitööle kaasa. Varsti jagasid nad innukalt häid uudiseid Jeesuse peatsest tagasitulekust.

Mõni aasta hiljem kutsus Jumal mind tööle kohta, kus ei olnud usklikke, ühte linna pealinna Seouli lähedal. Sinna jõudnud, hakkasin ma otsima moodust inimeste aitamiseks ja otsustasin rajada inglise keele kooli. Kuna minu inglise keel ei olnud õpetamiseks piisavalt hea, võtsin ma tööle adventistidest õpetajad. Ma julgustasin neid inglise keele õpetamisega seoses ka oma usust rääkima.

Esimene aasta oli raske, me kaotasime tuhandeid dollareid, kuid jätkasime tööd. Jumala abiga on meil nüüd 400 õpilast, kellest paljud on ilmutanud huvi meie usu vastu. Rõõmuga räägime me Jumala armastusest igaühele, kes küsib.

Koos adventõpetajatega rajasime kümneliikmelise koguduse, kus praegu on juba 160 liiget. Iga nädal jaguneme me kaheliikmelisteks meeskondadeks ning külastame kindlaks määratud linnaosas nii paljusid kodusid kui me suudame. Me tervitame inimesi küsimusega: "Kuidas me saaksime teid aidata?" Me soovime enne piiblitundide läbiviimist inimesi aidata. Meie eesmärgiks on külastada iga kodu ning kutsuda inimesi tutvuma Jumalaga. Siiani oleme kohanud paljusid inimesi, kes soovivad uurida koos meiega Jumala armastuse sügavusi.

Palved ja vastused

Minu palve on jätkuvalt: "Jumal, anna mulle päästmiseks hingi." Ja Jumal vastab. Igal pool, kuhu ma lähen, kohtan ma inimesi, kes on näljased Jumala tundmise järele. Ma suunan koguduse telefoni oma mobiiltelefonile, et keegi, kes meid otsib, ei peaks pettuma. Ma usun, et kui me palvetame inimeste pärast siiralt, siis Jumal vastab. Me peame olema valmis järgima Jumala juhtimist isegi siis, kui see viib meid ootamatus suunas. Jumala armastus suudab maha kiskuda iga takistuse.

On liigutav näha, kuidas Jumal töötab inimeste eludes. Ma ei ole kunagi tundnud sellist rõõmu, kui ma olen kogenud alates sellest ajast, kui andsin oma elu ja ambitsioonid Jumalale. Ma tean, et olen seal, kus Jumal soovib mind olevat, ning ma palvetan, et kõik kogeksid seda rõõmu, mis tuleb inimeste juhtimisest Jumala juurde.

Jumal annab igavese elu anni tasuta, kuid sellised programmid nagu meie keelekool, vajavad rahalist abi. Ma soovin tänada neid, kes annavad ustavalt igal

hingamispäeval misjoniannetusi. Teie annetuste tõttu saavad tuhanded Jumala trooni juures rõõmustada.

Kwon, Ki Yong töötab inglise keele koolis Seuoli lähedal, kuid tema esimene armastus on hingede võitmine.

10. september 2005
Korea

40 aastat rändas ta vaimulikul kõnnumaal. Siis kohtas ta Jeesust.

Rändajast tunnistajaks

Park, Yoon Jong

Yoon Jong võttis oma posti ja sirvis selles. Kirjade ja arvete hulgas nägi ta eredavärvilist ajakirja. Ta tundis ära adventajakirja. Ta sai seda juba mitu kuud ning arvas teadvat, kes selle tema jaoks tellis.

Yoon oli silmapaistva karjääriga erusõjaväelane. Ta oli töötanud isegi Korea presidendi nõunikuna. Ta tundis ikka veel paljusid sõjaväehvitseri ning tal oli nende üle suur mõjuvõim.

Kui üks sõber palus Yoonil aidata sõdurit, kel oli sõjaväes hingamispäeva pärast probleeme, oli Yoon nõus. Ta ei olnud varem seitsmenda päeva adventistidest kuulnud, kuid selle noore sõduri veendumus avaldas talle sügavat muljet. Ta kostis sõduri eest ning aitas hingamispäevad vabaks saada. Varsti pärast seda hakkas Yoon saama mitmeid tellitud adventajakirju. Yoonil oli liiga palju tegemist, et neid läbi lugeda, kuid ta sirvis need siiski läbi ja luges artikli või paar enne teistele edasi andmist.

Haige sõber

Ühel päeval sai Yoon telefonikõne, kus teatati, et tema sõber Min on haiglas viimases staadiumis maksatsirroosi ja muude probleemidega. Yoon tundis Minile kaasa ja läks teda vaatama.

Kui Yoon palatisse astus, tundis ta sõbra vaevu ära. Sõber oli kahvatu ega jõudnud liigutada.

“Arstid ütlevad, et nad ei suuda minu aitamiseks enam midagi teha,” ütles Min Yoonile. “Kas sa tead mõnda head sanatooriumi, kus ma võiksin rahuneda?”

Yoonil tuli meelde, et ta oli ühest adventajakirjast sanatooriumi kohta veidi lugenud. Ta läks koju ja helistas adventperekonnale, kes talle ajakirju saatis. Talle anti pastori telefoninumber. “Tema teab,” kinnitati talle.

Yoon helistas adventpastorile, kes jagas rõõmuga informatsiooni soovitud sanatooriumi kohta.

Yoon aitas korraldada asjad nii, et Min sai sanatooriumisse. Sanatooriumis pakuti mitmeid raviprotseduure, kuid Yoon seletas, et Mini haigus on viimases staadiumis ning tal pole lootust pikalt elada.

Pööre

Kümme päeva pärast sanatooriumisse minekut helistas Min Yoonile.

“Sa ei usu seda! Ma tunnen end palju paremini,” ütles Min. “Ma suudan isegi veidike kõndida!”

Yoon oli üllatunud, sest ta oli sõpra alles mõne päeva eest näinud ning teadis, et ta oli üsna otsa jäänud. Yoon helistas pastorile, kes oli sanatooriumi soovitanud ja rääkis talle sõbra enesetunde paranemisest. Pastor saatis Yoonile raamatute komplekti “Ajastute konflikt”. Yoonil ei olnud lugemiseks eriti aega ning tal oli kiusatus raamatud kõrvale panna. Kuid ta avas esimese, “Patriarhid ja prohvetid”, ja luges peatükkide pealkirju. Huvitatult hakkas ta kohe lugema.

Mõne nädala pärast helistas Min jälle, seekord ütles ta, et jalutab päevas kaks miili. “Võimatu!” mõtles Yoon. Ta otsustas sõpra külastada ja ise järele vaadata.

Yoon helistas adventperekonnale, et sanatooriumi asukohta teada saada. Adventistid kutsusid ta enne koos sanatooriumisse minekut kirikusse. Yoon oli nõus.

Kirikus oli Yoon üllatunud, et pastori jutlus oli teemal “Igavese elu saladus”. Pastori jutlus põhines Seti ja Eenoki lugudel, mida Yoon oli “Patriarhidest ja prohvetitest” samal hommikul lugenud. Yoon oli kindel, et see oli rohkem kui lihtsalt kokkusattumus. Kindlasti püüdis Jumal talle midagi öelda.

Pärast koosolekut läks Yoon sanatooriumisse Mini vaatama. Yoon suutis vaevu oma silmi uskuda, kui Min tõusis, et teda tervitada. Min nägi välja tervem ja tugevam, kui Yoon mäletas teda kunagi näinud olevat. Pärast kahte kuud sanatooriumis oli Mini tervis täielikult paranenud. Ta oli jätnud alkoholi joomise ning ta ei vajanud enamikku oma rohtudest. Min teatas, et talle ja ta naisele avaldas sanatooriumis pakutav toit sellist muljet, et nad otsustasid taimetoitlasteks hakata. Nad rääkisid Yoonile, et nad hakkasid adventkirikus käima. Kuu aja pärast teatas Min Yoonile, et tema ja ta naine on nüüd adventistid.

Elu muutus

Yoon oli adventpastori antud raamatuid ositi lugenud, kuid nüüd otsustas ta neid süstemaatiliselt lugeda, võrreldes iga peatükki, iga jutustust ja iga kirjakohta Piibliga. See võttis kaua aega, kuid Yoonile meeldis uurida ja õppida tundma suurepäraseid Piibli tõdesid. Ta sai aru, et kirik, kus ta lapsepõlvest alates oli käinud, keskendus oma uskumustega traditsioonile, mitte Jumala Sõnale.

Kui Yoon endasse piiblitõdesid ahmis, täitus ta süda rõõmuga. Ta teadis, et ei saa enam elada nii, nagu ta 40 aastat oli elanud. Ta teadis ka, et muutused, mida tal tuleb teha, võivad olla väga rasked. Yoon töötas iga päev, ilma mingite puhkepäevadeta. Kuidas saab ta hingamispäeva pidada? Ta palvetas selle probleemi pärast ning Jumalal oli tema jaoks hämmastav plaan.

Yoon juhatas laste lõbustusparki, mis oli avatud iga päev. Nädalavahetused oli kõige tulusamad ning Yoon teadis, et omanikud ei lubaks tal hingamispäeval puududa. Siis müüsid omanikud pargi ära ning uued omanikud palusid Yoonil edasi töötada. Yoon oli nõus, kui ta saab hingamispäevad vabaks. Uued omanikud olid nõus ja Yoon saigi hingamispäeva pidada.

Oli veel raskusi ületada, harjumusi võita, aga Yoon käsitles kõiki neid aastate jooksul sõjaväes omandatud distsipliiniga. Yoon otsustas olla Kristuse poolel ja võtta vastu tõed, mida ta armastama oli hakanud. Ta ristiti adventkogudusse. Samasuguse distsipliini alusel hakkas ta koostama nimekirja moodustest, kuidas ta saaks teistele

Kristusest tunnistada. Ta hakkas kasutama rohkem ühistransporti, et paremini keskenduda inimestele, mitte tihedale liiklusele.

Vaimulik laskemoon

Yoon tunnistas jätkuvalt oma usust ning mõtleb seejuures, kuidas Jeesus oleks tema asemel käitunud.

Ta reisib sõjaväebaasist sõjaväebaasi ning peab sõduritele loenguid tervisest. Igal võimalusel räägib ta ka oma usust. Oma auastme ja eruohvitseri staatuse tõttu jõuab Yoon inimesteni, kes muul moel vaimulikku abi ei saaks. Ta kannab taskutes, kotis ja autos kaasas terviseajakirju ja vaimulikku kirjandust. Ta jagab piiblitundide kutseid kõigile, keda kohtub. Ja kui ta kohtub lapsi, pakub ta neile tasuta lõbustuspargi piletiga koos laste piiblitunni kutseid.

Yoon aitab adventsõdureid, kel on raskusi hingamispäeva vabaks saamisega ning saadab armeehvitseridele adventajakirju ja räägib nendega usust. Yoon teab, et kui ta suudab kasvõi ühte elu muuta, on tema töö olnud edukas.

Yoon on Jumalale tänulik, et Ta kasutas adventsanatooriumi tema sõbra Minini jõudmisel ja jõudis nii Mini kaudu ka temani. Meie iganädalased misjoniannetused aitavad toetada misjonitööd kogu maailmas, tuues otsivaid hingi nagu Yoon Päästja jalgade ette

***Park, Yoon Jong** juhatab laste lõbustusparki ja tunnistas Jumala armastusest Pusanis, Koreas.*

*17. september 2005
Mongoolia*

Ta kasvas üles töötades karjasena, kuid ta ei teadnud, kuidas jõuda Ülemkarjase juurde.

Karjane leiab tee

Altanzavya

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Varasest lapsepõlvest peale oli meie kodu Mongoolias täidetud muusikaga. Minu ema oli muusikaõpetaja ja ta soovis, et minagi muusikat õpiksin. Seitsmeaastasena pani ema mind pealinnas asuvasse muusikakooli. Ma õppisin seal üldainetega koos ka klaverimängu.

Kool oli kodust kaugel ja nii korraldas ema, et ma sain jääda vanema abielupaari juurde ning tasuks peavarju eest pidin aitama neid majapidamistöodes. Abielupaar oli väga sõbralik ja nad meeldisid mulle.

Minu ülesandeks oli hoolitseda loomade – lehmade, hobuste ja lammaste – eest. See oli raske töö. Kuigi mulle loomad meeldisid, leidsin siiski, et kõik mu vaba aeg

kulub nendega tegelemisele. Ma olin tihtipeale väsinud ning mul ei olnud aega koduste ülesannete tegemiseks ega klaverimängu harjutamiseks. Kui ma küsisin vanapaarilt nõu õpingute kohta, soovitasid nad mul minna tavakooli, kus ma ei peaks maksma muusikatundide eest ning mul poleks vaja nii palju aega harjutamiseks. Siis oleks mul rohkem aega koduste ülesannete jaoks ja ma saaksin ka loomade eest hoolitseda. Ma ei mõistnud klaverimängu õppimise tähtsust, nii olin ma nõus jätkama muusika ja minema tavalisse kooli.

Valus lahkumine

Kui mu ema teada sai, et ma muusikakoolist ära tuln, oli ta pahane ning soovis, et ma koju tagasi läheks. Ma kuuletusin, kuigi tundsin puudust vanapaarist, kes olid olnud mulle vanavanemate eest. Ma ütlesin emale, et ma tahaksin nende juurde jääda ja loomade eest hoolitseda. Pärast aastast kodusviibimist lubas ema mul minna. Vanapaar oli kolinud maale, kus loomade jaoks oli rohkem ruumi.

Ma olin nende juures kuus aastat, peaaegu täiskasvanuks saamiseni. Siis suri vana mees ja nende poeg tahtis, et ema tuleks tema juurde elama. Nad müüsid kõik loomad ja vana naine kolis linna tagasi. See oli minu jaoks eriti raske aeg. Me olime olnud nii lähedased. Ma olin vana mehega tundide viisi vestelnud, külg külje kõrval töötanud ning nüüd olid mõlemad läinud. Ma olin ükski.

Ma abiellusin 17-aastaselt ja me saime peagi lapse. Kuna mul ei olnud enam tööd vanapaari loomade hooldamisel, läksin ma elama naise vanemate juurde. Seal hoolitsesin ma nende kariloomade eest. Ma tahtsin väga kooli tagasi minna ja lõpetada haridustee, et võiksin oma noorele perele parema tuleviku kindlustada. Siis suri minu äi ja jällegi olin ma ilma teenistuseta.

Mul tuli leida pere elatamiseks teine töö. Elu oli raske ja keeruline ning ma igatsesin midagi sisukamat. Minu igatsused leidsid väljenduse muusikas.

Naise vanematega oli raske koos elada ning meil tekkisid naisega probleemid. Lõpuks pöördusin ma tagasi kodulinna, et elus selgusele jõuda. Ma olin vaevu teismeeast väljas ega teadnud, mida ma elult ootas.

Tagasi muusika juurde

Perekond võttis mind soojalt vastu. Pärast nii paljusid eemaloldud aastaid oli hea tunne siia kuuluda. Ema mõju ja tema muusikaarmastus innustasid mind rohkem muusikaga tegelema. Ma kahetsesin varem tehtud otsust muusikatundidest loobuda, kuid ma hakkasin ise kitarri õppima.

Ma sain teada ühest heast kitarriõpetajast ja ma otsisin ta üles. Peagi tegime koos muusikat. Ühel päeval kutsus õpetaja mind kristlikku kirikusse, milles ta juhuslikult oli käinud. Ta ütles, et seal kirikus on väga hea kitarr, mida ma saaksin mängida. Ma olin nõus.

Ma teadsin kristlusest väga vähe ning ma polnud kunagi kristlikus kirikus käinud. Ma ei olnud kunagi kuulnud sellisest usulahust nagu seitsmenda päeva adventistid, kuid mulle meeldis jumalateenistus ja seal esitatav muusika. Pärast koosolekut võtsin ma kitarri ja hakkasin mängima. Mu õpetajal oli õigus – see oli tõesti hea kitarr. Kui ma mängisin, märkas, et koguduseliikmed kogunevad mind kuulama. Keegi neist ütles, et võiksin teine kord jälle tulla.

Ma hakkasin adventkirikus käima sagedamini kui, õpetaja mind kutsus. Ma leidsin koguduseliikmete hulgas sõpru ning mulle meeldis igal võimalusel kiriku kitarri mängida. Ma mängisin ka koguduse jumalateenistustel laule, sest neil ei olnud vahel kedagi, kes mängiks nende ainsat muusikariista, kitarri. Peagi olin mina koguduseliikmete jaoks kindel mängija.

Valik

Kui ma paremini mängima hakkasin, kutsuti mind rokkansamblist. Ma olin alati tahtnud ansamblist kitarrist olla ja ma haarasin võimalusest. Ansamblist mängisin ma reede ja laupäeva õhtuti, kirikus jumalateenistustel laupäeva hommikuti. Ma ei näinud mingit vastuolu selle vahel, et mängisin samal päeval rokkansamblist ja kirikus.

Aga kui ma ühel õhtul kiriku jõulukoosolekul mängisin, sosistas koguduse pastor mulle: "Sinu bänd ootab väljas. Nad ütlevad, et neil on vaja sind tänaõhtuseks esinemiseks." Ta kõhkles hetke, siis lisas: "Aga meil on sind vaja oma jõulukavasse. Kas sa jääd?"

Ma ei mõelnud pikalt, panin kitarrid kõrvale ja jooksin väljas ootavate ansamblipoiste juurde. See ansambel oli minu tulevik, minu unistus.

Järgmisel päeval läksin kirikusse pastoriga rääkima. Ma olin mures, et ta äkki on minu peale pahane, et läksin koosoleku aja minema, kuid tema tervitas mind nii, nagu poleks midagi juhtunud. Ta ütles, et oli minu pärast palvetanud.

Ühel päeval küsis pastor, kas ma ei tahaks minna koguduse juhtimis-alasele kursusele. Ma olin meelitatud, et ta mind palus, sest ma ei olnud koguduse liige. Ma võtsin kutse vastu ja sõitsin liidu keskusesse. Kursusel kohtasin ma toredaid kogudusejuhte ja lihtliikmeid, kes olid ohverdanud palju selle heaks, et tunnistada teistele inimestele Jumala armastusest. Need inimesed asetasiid Jumala oma elus esimesele kohale ning see oli näha nende tegudes ja suhtumises. Ma soovisin endale samasugust rahu, nagu neil oli.

Ma pöördusin tagasi koju ja hakkasin tõsiselt Piiblit uurima.

Vastuolud ja valikud

Rokkansambel tahtis rohkem kontsertidel esineda ja kirik nõudis rohkem minu aega, seda ühel ja samal ajal, kuni lõpuks, peagi pärast kogudusejuhtide kursust, tulid ma ansamblist ära. Ma ütlesin oma muusikutest sõpradele, et ma lõpetan sellega ja palusin, et nad ei kutsuks mind enam kontsertidel esinema. Raske oli lahkuda kuulsusest ja sõpradest ansamblist, kuid ma olin otsustanud, et minu elu on väärtuslik ainult siis, kui Jumal on esikohal.

Ma lõpetasin piiblikursuse ja pühendasin end täielikult Jumalale. Pärast ristimist helistasin ma oma naisele ja rääkisin talle, et olin leidnud Jumala. Ma palusin andestust ja kutsusin teda elama linna, kus me võiksime alustada koos uut elu, mille keskmes on Jumal. Tänu Jumalale, ta tuligi, ja nüüd on meil õnnelik elu Jeesuses.

Nüüd on mu elul eesmärk, keskpunkt. Jumal kasutab mu muusikat selleks, et inimesi enda juurde tuua, ning muud ei oska ma tahtagi.

***Altanzavya** elab Erdenetis Mongoolias.
Ta on aktiivne koguduseliige.*

24. september 2005
Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

“Kogu maailmas”

Osatäitjad: *Mitu jutustajat (nimetatud on neli, kuid vastavalt olukorrale võib kasutada rohkem või vähem isikuid). Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja arusaadavalt esitavad. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad teksti sisuga nii tuttavad olema, et nad suudavad materjali kindlalt esitada.*

* * * * *

Pühakiri: “Ja seda kuningriigi evangeeliumi peab kuulutama kogu maailmas tunnistuseks kõigile rahvaile, ja siis tuleb ots” (Matt.24:14).

Jutustaja: Misjonipõld on meie arvates enamasti “kusagil seal”, meist kaugel. Me kaldume arvama, et misjonipõld on vaene riik, kus inimesed püüavad kuidagi toime tulla, kus nad elavad kehvades majades ja püüavad väiksel maalapil perele elatist muretseda. Kuid see pilt võib hoopis väärsaks osutuda, sest enamik misjonipõlde on just kõige rikkamates riikides. Täna kuuleme kolmest Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjoni riigist. Meil on vaja selget arusaamist misjonitöö ülesannetest rikaste juures.

Esimene kõneleja: Jaapan on kontrastide maa. Tohutusuurtes tehastes toodetakse autosid, kaameraid ja keerulist elektroonikat. Fuji mäe taustal kummardavad traditsioonilistesse kimonodesse riietatud naised viisakalt tervituseks. Vesi niriseb läbi hooldatud aedade, miniatuursete pagoodide ja ümber aasia altarite. Jaapanlased on kontrastide eeskujuks. Samal ajal kui vanem põlvkond austab esivanemate kultuse traditsiooni, rasket tööd ja lojaalsust, sirutuvad noored inimesed kaasaegse materialismi järele. Jaapan on kaasaegne, s.o materialistlik; see tähendab ilmalik. Enamik jaapanlasi ei tunnista isiklikku religiooni, kuigi paljud neist järgivad mõningaid religioosseid traditsioone, nagu esivanemate austamine andide ja palvetega vana-aastaööl. Igapäevase elu jaoks ei oma religioon mingit tähendust.

Ainult 1,5% Jaapani elanikkonnast nimetab end kristlasteks. Ja tundub, et ülejäänud ei ole huvitatud teadmisesest, et Jeesus neid armastab. Kui adventmisjonärid üle saja aasta tagasi Jaapanisse jõudsid, olid inimesed vastuvõtlikud ning kogudus kasvas kiiresti. Aga kui pärast Teist maailmasõda Jaapani majandus kiiresti kasvama hakkas, jäi huvi religiooni vastu tahaplaanile. Jaapanlaste jumalaks sai materialism.

Samal ajal kui Jaapani majandus õitsele puhkes, hakkas sündimus vähenema. Adventkogudusel on raske oma liikmete arvu säilitada. Avalik evangelism ei ole Jaapanis eriti viljakas ning igal aastal ristitakse ainult käputäis inimesi.

Kuidas jõuda inimesteni, kes on liiga hõivatud selleks, et hoolida Jeesuse armastusest nende vastu? Raadio- ja televisioonisaadatel on olnud mõningane edu. Kuid koguduse juhid usuvad, et tulevikuevangelism toimub interneti teel. Nad on välja töötanud uudse misjonitööplaani, mis keskendub internetile. Interaktiivsed veebilehed, audio- ja videolingid võimaldavad inimestel kuulata või vaadata Jumala Sõna oma kodu eraldatuses. Ning interneti piiblikursused vastavad nende küsimustele. Kõik misjoniprogrammid on mingil moel internetiga seotud.

Selle uue evangeeliumitöö liigi potentsiaal Jaapanis on suur ning igas vanuses adventistid on tööst huvitatud. Noored aitavad veebilehti kujundada ja hooldada. Teised kannavad hoolt foorumite ja küsimuste-vastuste lehtede eest.

Kõik see vajab raha, rohkem raha, kui Jaapani usklikele on. Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest toetab Jaapani internetievangelisti.

Teine kõneleja: Teine keeruline riik on Korea. Üks kolmandik lõunakorealasi on kristlased, adventistide arv on üle 175 000. Iga 400 Korea elaniku kohta on üks adventist. Siiski on veel alasid, kuhu adventistid ei ole jõudnud.

Üks sellistest piirkondadest on populaarne turismiobjekt Ulreungi saar. Enamik saare elanikest käivad templites ja austavad oma esivanemaid. Saarel on küll mitmeid kristlikke kirikuid, aga siiani pole seal veel adventkogudust.

Kuigi turism toob saarele palju raha, on sellest keskmisele mägise saare asukale vähe kasu. Enamik saare elanikke elatub seepiate (e.tindikalade) püüdmisest või järskudel mäenõlvadel põllu harimisest.

Ahn ja Soon on seitsmekümne aasta eluaastates abielupaar. Nad kasvatavad Ulreungi saare mägedes väikesel maalapil köögivilju. Kalastushooajal parandab Soon kalavõrke, et teenida raha riiete ja muu vajaliku jaoks. Ahn vigastas oma jalga, kuid vigastus ei parane. Haav sai infektsiooni ning nüüd ei saa mees jalale toetuda. Kui ta kuskile minna tahab, peab keegi teda kandma.

Ühel päeval kohtas Soon adventpastorit, kes alles hiljuti oli saarele kolinud. Pastor sai teada Ahni vigastusest ja soovitas Soonil mehe haavale söemähist teha. Soon tegi nii ja haav muutus kohe paremaks. Peagi suutis Ahn jälle kõndida. Paarile avaldas sügavat muljet, et see kristlik mees hoolis neist nii palju, et neid aidata. Nad kutsusid pastori oma Jumalast rääkima ning üsna varsti pärast seda said Ahn ja Soon ristitud. Neil on ikka veel raskusi, kuid nad usaldavad Jumalat ebajumala asemel, mis neil kunagi kodus nurgas oli.

Ühel pühapäeval helistati Soonile politseist. Nende poeg oli vahistatud ning vabastamiseks pidi ta maksma ühe miljoni *won*'i suuruse trahvi. Soonil ei olnud raha, mitte kellelgi nende peres ei olnud nii palju raha. Soon ei teadnud, kust saada raha, et poeg vabaks saaks.

Soon pakkus politseile seda vähest raha, mis tal oli, kuid politsei keeldus osalisest maksest. Soon läks pastori juurde nõu küsima. Makse tähtaeg oli mõne tunni pärast. Pastor ja Soon palvetasid, kuni Soon tundis rahu. Pastor veenis politseid andma perele veel ühe päeva aega ning perel õnnestuski vajalik summa sõpradelt laenata.

Kui Sooni poeg vanglast välja sai, siis ta nuttis. Ta ei suutnud uskuda, et vanemad ja nende sõbrad teda niimoodi aitavad. Ta oli vanemate uue usu suhtes ükskõikne olnud, aga pärast seda, kui ta oli näinud, kuidas kristlased üksteist aitavad, oli ta nõus koos vanemate ja käputäie saare usklikega jumalateenistustel käima. Hiljuti ristiti Sooni poeg ja tema naine. Poeg püüab ära maksta võlga, mille vanemad tema pärast tegid.

Naabrid on tähele pannud muutusi selles perekonnas ning nad imestavad, mis nende põhjuseks on. Soon ja Ahn räägivad neile, et Jeesus päästis neid ja muutis nende südamed.

Perekond on ikka vaene, kuid nad kogevad Jumala õnnistusi.

Ulreungi saare rohelised mäed on ilma jäetud kolme ingli kuulutusest. Siiani elas seal ainult neli usklikku. Ahni pere ja veel kaks pöördunud ühinesid esimestena saare päriselanikest grupiga. Nad käivad koos pastori kodu eesruumis. Pastor elab vaikeses tänavas mäenõlval. Grupil oleks vaja kasvada, kuid neil ei ole suuremat kohta jumalateenistuste pidamiseks.

Osa tänasest kolmeteistkümnest hingamispäeva annetustest aitab muretseda Ulreungi saarele kiriku ja misjonikeskuse. Koguduseliikmed on otsustanud, et saar vajab lastekeskust, algkooli ning ruume, kus õpetada arvutioskust, söögivalmistamist,

stressiga toimetulekut ja kus pidada inglise keele tunde, piiblitunde ja suitsetamisest loobumise kursusi. Kõike seda saaks teha ühes lihtsas palvelas, kus oleks üks või kaks kõrvalruumi; see oleks väga oluline inimestele, kes püüavad toime tulla paradiisis elades.

Kolmas kõneleja: Taivanil on koos kaasaeg ja vanaaeg. Taivani suurlinnade tänavatel tunglevad autod, veokid ja mootorrattad, kuid elamurajoonides leiab tööendeid vanaaegsetest rituaalidest ja religioonidest. Surnute austamiseks on kuu aja pikkune festival. Inimesed süütavad laternad ja lasevad need jõge mööda allavoolu triivima, et surnute hinged leiaksid tee; jumalatele ohverdatakse ka sigu ja tuuakse taldrikutel toitu, sest nad usuvad, et jumalad rändavad saarel ringi, kuni allmaailma väravad on suletud.

Adventkogudus on Taivanil edu saavutanud, kuid palju tuleb veel teha. Iga 5000 Taivani elaniku kohta on üks adventist. Mõnedes selle väikse saare regioonides ei ole üldse adventiste.

Osa tänasest annetusest aitab globaalmisjoni töölistel rajada kogudused viide Taivani evangeliseerimata piirkonda. Need väikesest stipendiumist elatuvad koguduseliikmed jäävad sinna vähemalt kaheks aastaks, elades ja töötades koos inimestega, püüdes rääkida neile Jumala armastusest ja juhtida neid Päästja juurde, kes neid on loonud ja lunastanud. Neil inimestel on vaja teada saada, et surnud ei uita tänavatel ringi otsides toitu ja abi ümberkehastumiseks. Inimesed tuleb vabastada saatana valedest ning suunata Päästja juurde.

Jutustaja: Kolm riiki, kolm erinevat kultuuri erinevate vajadustega. Kuid neil kõigil on üks ühine soov. Kõigi riikide usklikud tahavad tunnistada ümbritsevatele inimestele Jeesuse armastusest ning neil on vaja meie abi. Saame seda pakkuda tänase annetusega. Me tahame saata hirmu ja ebausu kammitsais olevatele südamele sõnumi, et Jeesuses ei ole kartust. Jumal armastab neid ja soovib igaviku koos nendega olla. Me ei saa minna sellest neile rääkima, kuid me saame palvetada ja annetada, et teised võiksid minna. Kas te palvete? Kas te annete, et keegi võiks neile Jumala lastele rääkida, et Jumal ootab neid koju?

Aruanne annetajatele

By-ihrd la! Nii väljendavad mongolid tänulikkust teie kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetuste eest Põhja-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonile kolm aastat tagasi. Osa annetustest aitas muretseda Mongoolia uslikele kooskäimise ruume. Annetuse kogumise ajal oli Mongoolias veidi ole 200 adventisti. Praegu on liikmeskond rohkem kui kolm korda suurem. Keskne kogudus, mis käis koos misjonikontori ruumides, saab nüüd jumalateenistusi pidada uues kenas kirikus pealinna Ulan-Batori kesklinnas.

Ulan-Batoris ja selle ümbruses on veel mitmeid kogudusi, kes on saanud suuremad ruumid, kuna eelmised on väikseks jäänud.

Kaks aastat tagasi käisid usklikud Mongoolia suuruselt teises linnas Darhanis koos üüriruumides. Praegu on nende päralt endine pulmamaja, mis asub mäe otsas. Sellised koosolekute ruumid aitavad Mongoolia kogudusel kasvada nii tugevuse kui liikmete arvu poolest. Ja selle eest ütlevad meie vennad ja õed Mongoolias *by-ihrd la*, täname!